

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 212
23 de gener de 2012

Comissió d'Economia, Finances i Pressupost

Presidència de l'H. Sr. Antoni Fernández Teixidó

Sessió núm. 11

SUMARI

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent als departaments de la Presidència i d'Economia i Coneixement) (tram. 200-00018/09) p. 3

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (nomenament de la ponència) (tram. 200-00019/09) p. 31

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 11

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix Antoni Fernández Teixidó, acompanyat de la vicepresidenta, Montserrat Capdevila Tatché, i del secretari, Joan Maria Sardà i Padrell. Assisteix la Mesa el lletrat Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Dolors Batalla i Nogués, David Bonvehí i Torras, Ferran Falcó i Isern, Lluís Guinó i Subirós, M. Mercè Jou i Torras, Josep Maria Llop i Rigol, Montserrat Ribera i Puig, Maria Senserrich i Guitart i Josep Sicart i Enguix, pel G. P. de Convergència i Unió; Marina Geli i Fàbrega, Rocío Martínez-Sampere Rodrigo i Josep M. Sabaté Guasch, pel G. P. Socialista; Pedro Chumillas Zurilla, José Antonio Coto Roquet, Eva García i Rodríguez i Josep Enric Millo i Rocher, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Boada Masoliver, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Aragonès i Garcia i Sergi de los Ríos i Martínez, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell, acompanyat de la secretària general, Georgina Arderiu, i del secretari general del Departament de la Presidència, Francesc Homs i Molist.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (tram. 200-00018/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de les seccions pressupostàries corresponents als departaments de la Presidència i d'Economia i Coneixement, presentades per G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, S. P. Ciutadans, S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència, G. P. Socialista i G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (text presentat: BOPC 213, 3; esmenes a la totalitat: BOPC 225, 3).

El president

Senyores i senyors diputats, molt bona tarda i molt benvinguts als treballs de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent als departaments de la Presidència i d'Economia i Coneixement) (tram. 200-00018/09)

Ho farem, en primer lloc, per donar la benvinguda a l'honorable conseller Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement. Senyor conseller, molt benvingut... Està enfeinat. (*Pausa llarga.*) Tornem-hi, conseller?

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Disculpes, disculpes...

El president

Estàvem en el moment processal de donar-li la benvinguda, i ens semblava important que vostè, si més no...

El conseller d'Economia i Coneixement

Estigués atent.

El president

Més que atent, que sabés que li donem, tots els grups parlamentaris, la benvinguda als treballs de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost en el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012.

I també donem la benvinguda al secretari general del Departament de la Presidència –sigui, senyor Homs, molt benvingut als treballs d'aquesta comissió–, i a la secretària general del Departament d'Economia i Coneixement, senyora Georgina Arderiu –sigui vostè també molt benvinguda als treballs de la comissió.

Avui, al conseller l'acompanyen moltíssimes persones, tinc una llista molt llarga, i vostès ja em disculparan que jo no llegeixi tota la llista, però saben vostès... (*Veus de fons.*) Pretén que llegeixi tota la llista? (*Pausa.*) No. Per tant, ja em disculparan. Siguin tots vostès molt benvinguts al treball de la comissió i els agraim molt la seva presència.

De passada, diríem molt breument –molt breument– que els senyors Carreras, Castellà, Carné, Garcia-Valdecasas, Estapé, Planas, Oliva, Farré, Martorell i Rodon, Jofre, Alsina i Català, Pardo i Sabartés, Hernández, Rius, Corella Borgas i Boixasa ens acompanyen. Jo crec que amb això és suficient per fer patent la presència de tots vostès al treball de la comissió.

Senyor conseller, sap que vostè té una primera intervenció; no té temps límit, fa les dues seccions al mateix temps. Recomanem que vostè pugui utilitzar al voltant d'uns quaranta, quaranta-cinc minuts, però vostè no té límit en la seva intervenció. A continuació, tindran la paraula els grups parlamentaris que presenten esmena a la totalitat. I, aleshores, després de la intervenció dels grups parlamentaris que presenten esmena, si el conseller Mas-Colell així ho desitja, prendria la paraula; automàticament això implicaria que tots els grups parlamentaris que han presentat esmena tenen dret a una rèplica –la primera és de quinze minuts, la segona de cinc. Quan els grups parlamentaris han fet ús del dret de rèplica, han utilitzat el dret de rèplica per contestar al conseller compareixent, és aleshores que el Partit Popular i Convergència i Unió tenen el seu torn –aleshores, quan ha acabat aquest torn–, per presentar la posició de cada grup parlamentari. I és privatiu del conseller o no, donar resposta als grups, o no; això..., sobre la marxa, el conseller Mas-Colell ja ho decidirà.

Hi ha alguna qüestió de procediment o tràmit que algun diputat o diputada vulgui aclarir? *(Pausa.)* És ben clar per a tothom? *(Pausa.)*

Doncs, senyor conseller, té vostè la paraula.

Moltes gràcies.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, és per a mi molt satisfactori poder presentar-los la part del pressupost que correspon a aquesta comissió, que són les parts que corresponen al Departament de la Presidència i al Departament d'Economia i Coneixement.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Referint-me a la presentació general que vaig fer l'altre dia en el Parlament, diria..., podríem resumir, amb el que veuen a la pantalla, el marc general dels pressupostos d'aquest any. Per resumir-ho, hem de veure els pressupostos d'aquest any com la segona fase d'un cicle d'ajust de dos anys, que actua sobre ingressos i despeses; sobre ingressos, amb un augment de la fiscalitat, de noves taxes i amb privatitzacions –amb privatitzacions d'actius mobiliaris i immobiliaris–; i que actua sobre despesa amb una reducció petita de la despesa no financera, però que, tenint en compte l'augment de les partides d'interessos i de pagaments diferits, acaba tenint un impacte sobre l'altra despesa.

Es repeteixen els principis generals d'aquest cicle de dos anys: austeritat, credibilitat, coresponsabilitat i prioritat en els serveis socials. El pressupost globalment s'acorda amb l'objectiu de dèficit de l'1,3 per cent del PIB. I això és important. Per descomptat, segueix el Pla de govern del 2011 i 2014, i té un èmfasi especial en les polítiques de reactivació econòmica i d'accés al crèdit.

Dit aquest marc general, passo ara al Departament de la Presidència.

(Pausa.)

Bé. Passo, doncs, al Departament de la Presidència. Està en la natura del pla d'ajust que estem presentant aquests anys, que, amb alguna excepció, com interessos i que no es recolliran aquí, totes les fletxes van cap avall. I, per tant, les diferències són amb la intensitat amb què van cap avall.

Aquí veuen els dos anys, diguem-ne, del pla d'ajust. I veuen, per tant, una reducció del pressupost del Departament de la Presidència en els dos anys, del 30, quasi el 31 per cent. Per descomptat, la xifra del 2010 està homogeneïtzada; és a dir, és les responsabilitats que..., diguem-ne, és el conjunt de les responsabilitats que ara s'han incorporat al Departament de la Presidència actual. Aquesta comparació és, ho repeteixo, homogènia. El descens d'aquest 30 o 31 per cent vol dir que el Departament de la Presidència és el departament que ha tingut una caiguda de despesa més im-

portant de tots els departaments de la Generalitat en aquests dos anys. Ho esmento simplement com un fet.

Aquest és el global. La caiguda va ser més important l'any passat que aquest; en línia amb el fet que, aquest any, l'ajustament global per la banda de despesa és més suau que l'any passat.

Si anéssim a polítiques, doncs, veuríem aquesta característica. Això correspon a les tres secretaries, en podríem dir: política d'esports, política exterior i polítiques de comunicació. Doncs, com poden veure, pel que fa a esport, la caiguda és el 32 per cent; pel que fa a política exterior és el 54 per cent, pel que fa a polítiques de comunicació és el 52, quasi el 53 per cent. Això no és tot el que hi ha en el departament, són les polítiques més importants que hi ha en el departament.

Si haig d'enumerar... Com que això va de reduccions, si haig d'enumerar les reduccions més significatives, doncs, aquí les veuen. Segurament, la més significativa és la de «Publicitat, difusió, campanyes institucionals», que baixa un 92 per cent –en els dos anys, eh?, del 2010 al 2012–, doncs, es reparteix diferentment entre els dos anys. «Serveis informàtics» és quasi el 60 per cent; «Exposicions, certàmens i activitat de promoció» 77; «Estudis i dictàmens» 63; de «Publicacions» baixa el 96 per cent; «Edificis», el 88 per cent; en «Mobiliari» el 100 per cent; «Manteniment d'edificis» –clar, no pot baixar tant, no?–, baixa el 30 per cent.

Si anem al sector..., a continuació, aquí veuen el sector públic; el sector públic que depèn..., aquest és el conjunt d'entitats que depenen del Departament de la Presidència, i aquí poden veure la reducció..., un momentet... *(Veus de fons.)* Aquesta..., vull assegurar-me que la reducció és la reducció de l'últim any o dels dos últims anys... *(Veus de fons.)* Dels dos últims anys. I el percentatge també és la reducció sobre els dos últims anys, procurem sempre fer-ho sobre els dos últims anys.

En fi, aquí veuen les diferents entitats: el Consell Català de l'Esport, el Centre d'Alt Rendiment, el Circuit de Catalunya, el Circuit de Motocròs, etcètera.

Aquí, a la segona columna, veuen les diferents institucions lligades a la corporació. Aquí veuen –que aquesta és una partida important– la partida de la Corporació de Mitjans Audiovisuals: el 2010 va ser de 330 –va haver-hi una partida de 20 milions pressupostada, però que mai es va utilitzar–, però va haver-hi un dèficit, crec que de 8 milions. El 2011, la partida ha estat de 308 milions –300 i una ampliació de 8–; és possible que hi hagi un dèficit al final, però serà menor que el dèficit del 2010. I el 2012, l'assignació pressupostària és de 260 milions, la qual cosa vol dir que, en termes pressupostaris, la reducció de pressupost és del 21 per cent sobre el pressupost de l'any 2010.

Bé. Això diu el que acabo d'explicar-los, però amb coloraines. Aquesta és la reducció que hi ha hagut en aquests anys. Ho repeteixo: el 2010, amb un dèficit, al final, de 8 milions; de 4 i escaig el 2011, segurament, i, bé...

Això vol dir que, per tant, la corporació baixa menys que el conjunt del departament, que, ho repeteixo, és

el que baixa més. Per tant, si anem..., si exclouem la corporació, veuran que la caiguda del pressupost del departament és quasi el 40 per cent.

Aquí estan descrites algunes de les polítiques que s'impulsaran des del departament: el centre de tècnica esportiva és..., bé, una xarxa constituïda a partir del CAR; volem actualitzar el marc normatiu de clubs i federacions esportives, essencialment donant una mica més de prominència als clubs; bé, hi han intercanvis internacionals d'alumnes i professors; el pla estratègic del Circuit de Catalunya és molt important; també es vol impulsar la recerca en temes d'activitat física i de l'esport.

En polítiques de comunicació, un tema important és el del contracte programa de la Corporació de Mitjans Audiovisuals. Aquí se suposa que hi ha una data indicada per fer aquest contracte programa, que és en els propers mesos, i tenim la intenció de fer aquest contracte programa per al finançament, lligat a objectius de la Corporació de Mitjans Audiovisuals.

Pel que fa a política exterior, doncs, participació en xarxes relacionals, euroregió i Comunitat de Treball dels Pirineus; reforçar la participació del Govern en els afers europeus, directament i a través dels mecanismes de l'Estat; consolidació de la Unió per la Mediterrània, que és una aposta important de Catalunya, i de Barcelona en particular, i que té totes les dificultats que van associades a aquest territori; comunitats catalanes a l'exterior, i projectes per a la cooperació al desenvolupament –volem orientar-los cap a fomentar l'educació al desenvolupament, optimitzar recursos i, per descomptat, el suport als projectes d'acció humanitària d'emergència.

I això és, aproximadament, doncs, la situació. Ho repeteixo: una contracció important de la despesa i un estalvi molt gran en, diguem-ne, els temes com publicacions, campanyes, etcètera; però, en general, una contracció de despesa en tot.

Passo, doncs, al Departament d'Economia i Coneixement. El Departament d'Economia i Coneixement... normalment, quan em toca parlar de coses que representen l'acció del departament, com que una de les accions més importants del departament és la confecció del pressupost, doncs, em toca parlar de missatge general per a tota la Generalitat, i, en general, tendeixen a ser missatges de contenció i austeritat; per descomptat, aquests també hi seran, aquí.

Però ara que parlo específicament del departament, sí que voldria assenyalar –i això quedarà recollit en el contingut–, que aquest és un departament on hi ha dues de les palanques importants de creixement de la Generalitat. Per una banda, les que tenen a veure amb les polítiques d'ajuda a la disposició de liquiditat, a saber: tot el que va al voltant de l'Institut Català de Finances. I, per altra banda, molt –no tot, però molt– del que té a veure amb el desenvolupament de..., amb la promoció de la competitivitat de l'economia, ja que del departament depenen les universitats i la recerca. No dic tot, perquè del Departament d'Empresa i Ocupació depenen les polítiques d'innovació,

que, evidentment, estan estretament lligades a les de recerca.

Bé, això ja els ho he explicat...

Aquests, doncs, serien, més en concret, els àmbits competencials del Departament d'Economia i Coneixement. Això és conegut.

Veiem les grans xifres del departament. A veure... Aquí poden veure la despesa no financera i no finalista en termes SEC. Això és important veure exactament el que és. És el capítol I a VII, més la part del capítol VIII, que queda..., que qualifica com a despesa no financera, i també el resultat no financer d'entitats SEC que estan adscrites al departament.

En el que s'han de fixar aquí sobretot és en la despesa no financera, que és el capítol I a VII, els 1.124, que tenen un decreixement del 2,2 per cent. Els actius financers tenen una..., baixen molt més, baixen el 54 per cent. Ja explicaré què és això, però bàsicament és que contribuïm amb menys capital aquest any, perquè no fa falta, a l'Institut Català de Finances, que no pas l'any passat; per tant, la xifra en què cal fixar-se és aquest 2,2 per cent. Això està en línia amb el que els he explicat repetidament sobre l'impacte de..., sobre el cicle dels dos anys.

L'agrupació és, diguem-ne, el consolidat, l'agrupat de totes les institucions que depenen del departament. Aquesta, una xifra molt més alta i que augmenta un 25 per cent, essencialment perquè inclou l'Institut Català de Finances i tota la seva activitat creditícia. Per tant, aquest augment simplement reflecteix l'augment d'activitat creditícia de l'Institut Català de Finances. Això, ja dic, és el departament..., i l'agrupació, que inclou, diguem-ne, totes les empreses i ens que en depenen.

Si vaig a l'evolució per secretaries, aquí hi ha la Secretaria General, la Secretaria d'Economia i Finances, la Secretaria d'Universitats i Recerca. En termes pressupostaris, el pes del departament és Universitats i Recerca, com no podria ser d'altra manera, perquè aquí dintre hi ha la nòmina de les universitats, no? Llavors, poden veure que..., per tant, em focalitzo en aquest punt. Si veuen la variació del 2011..., perdó, la variació conjunta, veuran que del 2012 al 2011 Universitats i Recerca baixa 1,9 per cent, mentre que l'any passat, del 2011 al 2010, va baixar un 13,7 per cent. Què vol dir això? Doncs, vol dir que el pes de l'impacte d'ajustament de despesa a les universitats i a la recerca es va fer l'any passat i que aquest any és molt menor, i que si tinguéssim en compte, de fet, l'augment d'altres fonts d'ingressos, l'ajustament aquest any seria pràcticament zero. Això no vol dir que l'ajust de l'any passat no s'hagi de digerir. De fet, aquest any 2012 serà decisiu per poder digerir l'ajustament del 13,7 de l'any passat.

Ara passo..., en fi, per capítols, aquí el poden veure. En conjunt..., perdó, el Departament d'Economia i Coneixement també és, en conjunt, en el cicle dels dos anys, un dels departaments que té una contracció més gran del seu pressupost, pel que..., el que no és Universitats i Recerca ha tingut una contracció molt important.

Línies estratègiques del pressupost del 2012, àmbit Universitats, que és el més important: pretenem impulsar un nou model de governança, i també pretenem revisar el sistema de finançament per fer-lo més dependent d'un finançament per objectius, i també per recompensar l'excel·lència. Farem, intentarem..., hi ha una política decidida per impulsar serveis comuns a les universitats. Això ha de produir estalvi, i també una adequació de l'estructura acadèmica, que essencialment vol dir una pausa en el ritme de creixement de professorat universitari dels últims anys. Com vostès saben bé, la ràtio de professors/alumnes a les universitats catalanes està molt bé, de fet, per a estàndards europeus; o sigui, que ens podem permetre una pausa en el creixement. I també ens podem permetre polítiques que volem desenvolupar i redefinir via un nou pla Serra Húnter, que permetin una major flexibilitat del professorat entre graus... –entre graus–, per exemple, que serveixi perquè hi hagi una major correspondència entre les necessitats de professorat i les disponibilitats de professorats entre diferents camps, graus, etcètera.

També pretenem enfortir les relacions entre universitats i empreses, i una de les activitats que es promourà especialment són els doctorats universitats-empreses, que és quelcom molt recomanat des d'instàncies europees i cada vegada més practicat a Europa.

Aquí poden veure..., en fi, la línia important, òbviament, és la primera; són 733 milions, que és el finançament, essencialment, de les universitats. Després, aquí veuen els serveis consorciats; són 2,5 milions, que és un terç superior del que era l'any passat. Però aquestes són quantitats petites. Però és molt important el desenvolupament d'activitats conjuntes.

Pel que fa a l'àmbit de recerca, tindrem una prioritització de les polítiques relatives al personal de recerca. Volem consolidar les tres grans infraestructures científiques –les tres són finançades conjuntament amb l'Estat–, que són el sincrotró Alba, el supercomputador i la plataforma d'ultraseqüenciació. Consolidació vol dir, en part –en bona part–, fer-los viables finançament parlant, i això inclou, doncs, un procés de diàleg amb el Govern central per veure com ho fem, i també s'ha estat desenvolupant una política d'allargar en els temps els compromisos relatius a la inversió. Però vull posar èmfasi que tot això està construït sobre un compromís molt fort amb aquestes tres grans infraestructures científiques.

Consolidació i reforçament dels centres de recerca, a base de donar-los autonomia, o de posar més accent en l'autonomia que ja tenen; de garantir una gestió eficaç i des dels centres, i, per descomptat, retiment de comptes mitjançant avaluació. Hi haurà ajustaments en el funcionament i als contractes programa dels centres.

Però vull posar èmfasi una altra vegada que l'ajustament global en l'àmbit d'Universitats i Recerca, i en particular Recerca, aquest any 2012 és molt limitat. Però on sí que hi ha un ajust és, per exemple, en el subsector dels programes de foment i divulgació de la recerca, amb un èmfasi especial en les estructures de gestió; és a dir, aquí estalviem en gestió. Això està en

línia amb mantenir les continuïtats i el nervi essencial que ens ha de permetre mantenir el nivell de competitivitat de la recerca catalana a què s'ha arribat en aquests últims anys.

Per exemple, podem veure que la variació del 2012 al 2011 en centres de recerca, en termes pressupostaris, és de l'1,3; de fet, en personal és 2,7; en grans instal·lacions és 2,3; centres de recerca és 1,3, i sense signe menys al davant. En canvi, hi ha un signe menys en l'últim, eh?

Passem ara al sector públic associat amb el departament, no?, les entitats, etcètera. Aquesta és la nomenclatura dels tipus d'ens associats amb els departaments de la Generalitat. Com vostès saben, els diferents ens tenen diferents tipologies, però cada ens està formalment assignat a un departament o altre, eh? En aquesta assignació administrativa... –aquí en poden veure el nombre–, són 2 entitats autònomes administratives, 11 societats mercantils, 16 fundacions... Serà més clar si veiem alguns noms.

Les entitats autònomes administratives són l'Idescat i l'Autoritat Catalana de la Competència; entitats autònomes comercials i financeres només n'hi ha una, que és l'EAJA –joc–; entitats de dret públic n'hi ha quatre: l'Institut Català de Finances i l'Agència Tributària de Catalunya, que serien Economia, i l'Agència de Gestió –l'AGAUR– i l'AQU, que serien Coneixement –qualitat universitària, ajuts universitaris. Societats mercantils n'hi ha una varietat, algunes de les quals estan en camí de fusió; per exemple, GISA, Regs de Catalunya i Regsega, o sigui, GISA, Regsa i Regsega ja seran una sola institució. Ah!, també vull assenyalar que ja n'hi ha una que ha desaparegut, que és l'Institut del Crèdit Agrari, que ha quedat incorporat en l'Institut Català de Finances. I hi ha tota una varietat de processos de revisió, de fusió, etcètera; aquest és un dels més importants –el de GISA, Regsa i Regsega.

Equipaments i Edificis de Catalunya és l'antiga ICF Equipaments, que en algun moment pot ser completament venut, privatitzat, però de moment està aquí. Fira 2000..., com ja mencionaré després, Fira 2000 ara penja del departament, abans penjava de l'ICF. Aquesta ha sigut una operació de posar-la d'un lloc a un altre; ja explicaré per què, i, a més a més, hi ha tot un cert nombre..., ja ho he mencionat aquí, dotze consorcis i setze fundacions, que en la seva immensa majoria són entitats, ens de recerca. No em puc estar de dir aquí que la campanya que un cert diari té d'anomenar «xiringuitos» tots els ens que depenen de la Generalitat..., aquí tenen vostès alguns del que aquest diari en diu «xiringuitos»: tots els centres de recerca, etcètera.

El pressupost de l'agrupació per polítiques..., l'agrupació és el sector que penja de la Generalitat. En fi, l'agrupament per polítiques és una altra manera d'agrupar-ho per veure la variació d'aquest any, que en Universitats i Recerca és molt petit. En Crèdit oficial i sector financer, de fet augmenta un 23 per cent. Repeteixo que això és tot el sector. Per tant, això, aquest 23 per cent representa augment planejat de l'activitat creditícia de l'ICF, fonamentalment.

Sí, ara puc parlar un moment de l'ICF i amb això acabaré. Per començar, expresso les actuacions d'aquest any 2011, que són importants. S'ha modificat la Llei reguladora de l'ICF, amb l'objectiu de posar èmfasi en la seva independència de gestió i autonomia financera. És important que l'ICF ha quedat clarament demarcat com una institució que no està dintre del perímetre SEC 95; això és molt important, perquè vol dir que, si l'ICF té una activitat financera important, la qual cosa, com en tota activitat financera, vol dir que té molt diner prestat i fa crèdits, doncs, tot el deute –el deute financer de l'ICF– no està comptabilitzat com a deute de la Generalitat, que és com ha de ser.

L'únic que ha quedat absorbit per l'ICF, o sigui està dintre, però hi està diferenciat i amb el mateix personal, de manera que el sector agrari continua sentint-se representat, continua sent reconegut amb normalitat.

Hi ha hagut venda d'actius de l'ICF a la Generalitat. Per exemple, ja he mencionat abans Eecat, o sigui el que era ICF Equipaments i Fira 2000. Aquestes, ho repeteixo, penjaven de l'ICF i ara pengen de la Generalitat, amb la qual cosa aquest no és un canvi que sigui simplement..., totalment irrellevant..., ai, rellevant, perquè vol dir que va acabant-se en el programa que l'ICF sigui una institució financerament sòlida. En general, la política de l'ICF actualment és una política que s'ha mogut des de..., reconeixent que és una institució petita, doncs, és una política que s'ha mogut des de donar suports a grans projectes i grans empreses a una política de suport a les petites i mitjanes empreses i als emprenedors individuals.

Perdó, abans he dit «la venda d'actius a la Generalitat», però també hi ha hagut venda d'actius a altres empreses públiques –IEASA, Spanair, estacions d'esquí–, efectius que tenia l'ICF i que ara estan situats, ho repeteixo, a altres empreses públiques de la Generalitat. El raonament és altra vegada el mateix: fer que l'ICF sigui una institució sòlida.

Noves línies de finançaments a pimes; aquesta representa la nova política, amb un límit de 2.250 per a l'any 2011-2012. Aquestes línies es van implantar a l'estiu. Els primers mesos..., en realitat, és que van tan lentes... Però les xifres de setembre a desembre són molt bones i vol dir que l'interès en aquests crèdits està anant d'una manera accelerada.

Les línies de capital risc i de préstecs participatius, aquestes són línies per a petits, diguem-ne, per a *start-ups*, per a empresaris que comencen. Bé, aquí veieu..., és, una mica, elaborar el mateix i la filosofia d'orientació cap a emprenedor individual –capital llavor– i petites i mitjanes empreses: capitalització i circulat –aportacions de capitals en forma de préstecs participatius.

En fi, aquí veieu més detall sobre les línies de finançament. Però no vull anar massa al detall, i aquí, doncs, ho deixem.

Hi ha hagut un canvi important, repeteixo, en la filosofia de l'ICF, en el sentit que ara no contempla operacions grans o operacions amb empreses grans, on –no cal enganyar-se–, normalment, quan una empresa

gran anava a l'òrbita ICF, tendia a ser perquè constituïa un risc molt important. I això està bé. Però, és clar, també ens hem de preocupar del risc a la institució mateixa. Això no vol dir que, donant suport a petita i mitjana empresa o *start-ups* no hi hagi la missió d'ajudar a coses grans, però l'ideal –i en la història de l'ICF s'ha realitzat més d'una vegada– és donar suport a empreses en creixement –que comencen petites i acaben fent-se grans–, ja que el moment en què l'ICF la pot realment ajudar és quan l'empresa encara està a les etapes inicials, on és més difícil obtenir capitalització. O sigui, que l'ICF adopta una actitud d'assumpció de risc, segurament una mica per sobre de la del mercat, però ha de ser una mica per sobre, no pot ser molt per sobre. Bé.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Ara és el torn dels grups parlamentaris que han presentat esmena. Recordin que tenen un temps d'intervenció d'uns quinze minuts, aproximadament. Saben que la presidència és més aviat flexible sobre aquest punt, sempre que vostès siguin curiosos també a no excedir excessivament aquest temps.

Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Rocío Martínez-Sampere; endavant, diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltíssimes gràcies, president. Si vostè ho té per bé, nosaltres utilitzarem aquest torn..., ens centrarem en aquest torn a parlar de la política d'universitats i de recerca, perquè, com bé ha explicat el conseller, és el gruix pressupostari del departament i, a més a més, segurament és la política amb més impacte públic i econòmic. I, per tant, si li sembla, hi insisteixo, li passaria la paraula a la meua companya, la diputada Marina Geli, no sense abans fer unes consideracions molt breus pel que fa a la resta del Departament de la Presidència i Economia i Coneixement.

Perquè és cert, no?, jo crec que també ho ha reconegut el conseller... –a qui saludo, i també als secretaris que l'acompanyen i a tota la gent del seu departament, només faltaria–, però, és cert que, normalment, el debat de la secció d'aquests departaments acostuma a ser –ha estat així sempre en aquesta cambra– una repetició del debat a la totalitat, no? I les raons que es donaven per defensar o no l'esmena a la totalitat en el Ple de pressupostos que vàrem tenir dimecres passat són les raons que es donen per defensar o no l'esmena a la totalitat en aquest departament.

Nosaltres no repetirem aquest debat que vàrem fer a la totalitat el passat dimecres, però sí deixi'm fer-li'n només un resum, que crec que resumeix la nostra intervenció, que va ser d'oposició, evidentment, però constructiva. Perquè el que li deïem és, bàsicament..., no li estem demanant fer més de tot, no li estem dient no a tot ni a totes les decisions difícils que sabem que s'han de prendre; el que sí que li deïem és: «Fem, si us plau, un esforç extra per a temes que creiem que,

com a país, són irrenunciables; en aquest cas, donar uns certs objectius de reactivació econòmica i intentar no posar tan al límit la cohesió social del nostre país.»

És a dir, nosaltres som molt conscients que s'ha de complir amb una austeritat, però entenem que no s'ha de fer front a aquest exercici comptable..., i per servir l'austeritat posem tot el país darrere, sinó que té més sentit posar uns objectius de país, i l'austeritat... –que s'ha de complir, que és obligada des d'Europa–, intentar ajustar-nos-hi. I per això defensàvem que hi havia un altre equilibri possible –un altre equilibri possible en aquests comptes–, com, hi insisteixo, no rebutjar-los amb el no a tot. I la prova que no els rebutgem amb el no a tot és que nosaltres no només entenem, sinó que a més ho entenem perfectament, que l'ajust en els departaments de la Presidència i Economia, que són departaments, si em permeten dir-ho així, més polítics que no pas de polítiques, sigui un ajust superior a la mitjana. Això, conseller, és lògic que sigui així en els temps que vivim i amb els esforços que s'han de fer.

Tot i així, com vostè veurà en les esmenes que li hem presentat, nosaltres tenim discrepàncies en certes de les prioritats que s'expliciten en els seus pressupostos d'aquests departaments. Per exemple, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals l'any passat baixava menys que la mitjana; aquest any ho fa més, baixa més que la mitjana. La nostra opinió l'any passat i aquest és bastant semblant, és bastant coherent, i el que diem és: «Anem a centrar els nostres esforços en els esforços del contracte programa, que els recursos de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals siguin útils per proveir un servei de qualitat», que, per exemple, si estem disminuint el pressupost com ho estem fent, no apugem a la vegada, per exemple, la compra de productes acabats, sinó que anem a utilitzar aquests recursos fins al fons; fer-ho bé, com es pot fer a casa nostra, amb uns productes de qualitat.

El mateix, per exemple, li diríem respecte a –un altre equilibri– les subvencions que es donen als mitjans de comunicació. Tenim una baixada del 84 per cent en totes aquestes subvencions als mitjans de les corporacions locals i, en canvi, veiem que tenim un increment d'un 14,43 per cent a les subvencions a les empreses privades del món de la comunicació. Potser hi ha un altre equilibri més sensat, més assenyat, per defensar en aquests camps.

El mateix li diríem –i, si li sembla, aquí ja acabo– pel que fa al Departament de la Presidència, que un retall del 70 per cent en tot el que és cooperació al desenvolupament... Entenem perfectament l'ajust –li ho insisteixo i li ho diré tants cops com faci falta–, ara, potser sí que amb una mica més de cautela. Perquè també és important, en aquests moments de dificultat i d'ajust, que diguem també quin tipus de país volem ser, no? Jo crec que un retall acumulat del 70 per cent –per tant, molt superior a tots els retalls que s'estan fent–, en un tema que diu molt també del que som, doncs, és una mica exagerat.

Per al Departament concret d'Economia i Coneixement, ja veurà que li reclamem coses on segur que ens

posarem d'acord. Conseller, vostè a la llei de pressupostos demana..., hi han articles que reclamen més transparència, perquè, pel que fa a l'execució d'inversions o a la liquidació del pressupost, nosaltres compartim perfectament aquests reclams de més transparència; el que li diem –i estem segurs que vostè s'hi avindrà– és que aquesta major transparència, aquest major rigor en la tècnica pressupostària, no es quedi només dins del Govern, sinó que vingui també al Parlament i així podrem tenir, segurament, discussions més serioses.

Pel que fa a l'ICF, vostè sap que la capitalització de l'ICF nosaltres no només la defensem sinó que l'hem aplicat. L'any 2010 es va capitalitzar l'ICF per valor de 240 milions; l'any passat, en el pressupost del 2011, si no ho recordo malament –vostè m'ho corregeix–, al voltant dels 85 milions; aquest any estem al voltant dels 31 milions. Nosaltres tot el que es pugui posar a capitalitzar l'ICF benvingut sigui, eh?, no així com vostès que deien que eren molt insuficients aquells 240 milions, que no serviren per a res. Nosaltres entenem l'esforç, és important fer-lo. L'únic que li diem de l'Institut Català de Finances –perquè vostè també ha fet una part de la seva intervenció centrat en això– és que si és la seva política estrella única de reactivació econòmica, aquesta posada en circulació de 2.250 milions per a petites i mitjanes empreses, d'acord, conseller, ens podem posar d'acord en això, però podem parlar, si us plau, dels nivells d'execució?, perquè nosaltres ho hem fet amb preguntes reiterades al Govern. La nostra informació –la que tenim fins ara– és que aquests nivells d'execució són molt i molt baixos, perquè, evidentment, si els avals els posem en condicions tant o més dures que els mercats, al final les empreses no els acaben utilitzant. I, per tant, el que qüestionem és que si la seva política estrella de reactivació econòmica no està donant uns resultats bons o molt bons, doncs, potser seria raonable replantejar-nos el que fan els comptes d'aquest Govern enfront de la reactivació econòmica.

Per tant, no és una esmena a la totalitat a la política de l'Institut Català de Finances, en cap cas, però sí que és una esmena de si està funcionant aquesta política on vostès han posat –deixin-m'ho dir amb una expressió en castellà– *toda la carne en el asador*. Si això és així, jo crec que hem d'analitzar amb més rigor si està funcionant o no aquesta política.

Si li sembla, president, li passaré la paraula a la meva companya, perquè pugui centrar-se en el que avui importa més, que és el tema d'universitats i recerca.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Honorable diputada, té vostè la paraula.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Honorable conseller, secretari de la Presidència, secretari general i membres que l'acompanyen, senyores i senyors diputats... Vostè sap, ho-

norable conseller, que compartim el model de recerca del país –n'hem estat part–, de continuïtat; igual que estem totalment compromesos amb el pacte per a la universitat pública de Catalunya o les universitats de Catalunya. Però el moment és el moment. Hauríem de pensar, quan l'atur és el principal problema i la reactivació econòmica, a convertir les universitats i l'educació superior i la recerca en un element bàsic de l'acord estratègic, conseller. Em sembla que li vam dir fa un any. Vostès van decidir fer un Departament d'Economia i Coneixement excessivament desvinculat del Departament d'Empresa i Ocupació.

L'Estratègia de Lisboa del 2000 deia que Europa havia de convertir-se en l'economia del coneixement. No hem anat molt bé, diríem; encara que hem anat dualment bé –dualment bé. El problema que tenim, des del punt de vista de la formació, és que tenim una societat formada –comparativament amb els últims vint anys molt més formada–, i una altra societat... –una part de joves que, a causa del model econòmic i social–, de fracàs escolar; però tenim els dos, eh? Per tant, avui, el debat sobre universitats, recerca i transferència hauria de ser totalment cabdal per al que ens ocupa, que és la reactivació econòmica; hi insisteixo: immersos.

I ens permeti fer ara una anàlisi succinta, pel temps, del que ha passat aquests dos anys, com vostè ha fet amb el pressupost d'Universitats i el de Recerca; però una última part, fet aquest preàmbul, de propostes i d'algunes preguntes, honorable conseller.

El pressupost de les universitats ha caigut un 15 per cent acumulat. Les àrees públiques, un 18 per cent els dos anys, si bé és veritat que aquest any creix..., però, decreix molt menys –un 2 per cent o un 1 per cent–, compensat, en part, per un increment de les taxes del 7 per cent –vostè mateix ho ha dit. Parlo de dos anys, igual que vostès. Però vostès se n'han fet un tip, políticament, de dir que havíem estat uns malgastadors, uns malbaratadors. Si probablement ara vostè ha afirmat que tenim una ràtio de professors/alumnes adient, deu ser perquè vam fer un esforç. I sentia el president, sentíem el president Mas dir que vol ser l'Holanda del sud; nosaltres també –més coses, eh?: el Boston, el Massachusetts, el San Diego i Nova York, i moltes més coses, però, Holanda. Encara gastem poc, en educació superior. Holanda gasta 9.400 euros per alumne; nosaltres, 5.500. Dic això, perquè haurem de veure què fem, els propers anys, en el pacte, i, evidentment, com els gastem. Hem estat al seu costat en temes difícils –ho sap, honorable conseller–, però per això ens urgeix el pacte nacional: per veure no només quin model d'autonomia.

I també li volíem dir i preguntar alhora algunes contradiccions implícites en el mateix pressupost, en l'articulat; de fet, totalment restrictiu i finalista en les decisions en política universitària i funcional –és així–, demanant reduccions de plantilles, increment d'horaris, etcètera –literalment. Així ho diu, eh?, en la llei de pressupostos. I, en canvi, flexibles amb aquesta part del personal docent no funcional. Que ens sembla bé, eh?, ho compartim –ho compartim–, però resulta contradictori en un debat..., immersos en l'autonomia universitària. Haurem de parlar-ho, perquè

la flexibilitat la volem arreu, eh? I, per tant, aquest és un tema no menor. També ho sap: si ho traslladéssim a l'Institut Català de la Salut, li diria el mateix. Per tant, és veritat que haurem de veure les conseqüències de la retallada del 18 per cent –del 16 real, diríem, si analitzem..., o hi incorporem l'augment de taxes– en la qualitat de la docència: quins són els professors que ja no hi són, què està passant... Segurament, aquest any, com vostè ha insinuat, no complirem el pressupost, no?, o no hauran complert el pressupost del 2011, se n'hauran desviat, però, en tot cas, el recuperaran el 2012. Però aquest no és un tema menor. És a dir, aquest no-increment i retallada del 18 per cent –d'aquest any, pràcticament no-increment, i retallada del 16 per cent l'any passat–, doncs, caldrà veure quin impacte han tingut.

És veritat que hi ha hagut canvi en els màsters i una nova planificació, diríem, que ha permès jubilacions no cobertes, estalviar. Però hi torno a insistir: aquest és un debat molt important, perquè vostè sap –i passo al segon punt– que els seus han incomplert el Pacte nacional per a la recerca. I el que més ens dol, honorable conseller, és que ni tan sols ens han reunit. Perquè nosaltres podem entendre moltes coses, la caiguda d'ingressos; però quan un signa un pacte, encara que ho hagi fet des de l'oposició..., com a mínim el podria haver reunit. Hi torno a insistir, eh?: nosaltres avalem totalment –i l'hem continuat, l'hem fomentat– un model de recerca que ens satisfà. De fet, l'impacte científic de Catalunya està per sobre de la mitjana de la Unió Europea. I som eficients, tornant a comparar-nos amb Holanda, Bèlgica o Alemanya, pels diners que hi posem. I com vostè sap molt bé, les universitats catalanes són receptors de recursos del programa marc, el quart.

Però dirà que també tenim problemes, i aquí vénen les propostes i els comentaris del nostre grup parlamentari.

Hauríem d'intentar, almenys, recuperar entorn d'un 4 per cent del pressupost del 2012 com a mínim, perquè les universitats no tinguin l'impacte pressupostari més enllà del que el pressupost acumulat, diríem, ha baixat; 10 i 4, per dir-ho així, no? I estem parlant d'un 18. Home, ens sembla que aquest és un tema no molt alt, des del punt de vista de tot l'impacte, però important. Però més enllà d'això, urgim el pacte nacional. Ja li he dit, i ho sap perfectament, que hi estem treballant intensament.

Però no és només un debat sobre la governança. I ho torno a repetir: em sembla que els vàrem demanar –ara li ho demanava; em sembla que no s'ha fet efectiu mai, en aquest any de Govern– una compareixença conjunta, que em sembla que vostè va dir que la farien, entre el conseller Mena i vostè mateix. Perquè el nostre problema és: per què tenim molt coneixement que es perd? «Perd» vull dir des del punt de vista social, cultural, econòmic.

A més, hi ha una dada que ens preocupa, i li demanem, si us plau, el seu parer i què farem. L'any 2011 és el primer any de l'emigració. El saldo migratori és negatiu. I comencen a emigrar..., és veritat que sem-

pre –i això ha estat bo per a Catalunya– hem sigut un país de gent que va i ve, per dir-ho així, però comencen a emigrar persones universitàries, homes i dones, perquè pensen que aquí no tenen oportunitats; els millors: arquitectes, metges, infermeres, enginyers... A Alemanya, al Brasil, etcètera. I aquest és un tema important, eh?, molt important, perquè potser ara hem invertit en coneixement, però no acabem, ara, de tenir... I no, no la dono, la culpa –i això és el que li volíem dir–, només, de cap manera, a les universitats. Això té a veure amb el model econòmic. Tenim un model de petita i mitjana empresa que difícilment contracta universitaris o doctors. I, a més a més, tenim dos sectors que han caigut: un lligat al consum fonamentalment, de poc valor afegit, i el sector de la construcció, que no inverteix suficientment en innovació i va contractar moltes persones amb poca qualificació i ara és difícil la seva reconversió –encara que l'haurèm de fer; per això és molt important.

Ens fa la impressió que no acaba de formar part..., va raonablement bé, en bona direcció, el pacte per a les universitats, però, en canvi, l'acord estratègic..., no acaba d'interioritzar-se el coneixement que tenim.

Igualment amb la recerca: bon impacte –*impact factor*–, vostè ho sap. Com és un problema a tot Europa, però especialment també aquí: menys patents i menys transferència. Però cap transferència? No... –no, no. Els parcs científics i tecnològics en són un instrument; no n'ha parlat, però donem per descomptat que formen part de la prioritització de l'espai de transferència. Igual que, en algun moment, l'educació superior haurà d'incorporar fonamentalment els cicles superiors.

Dues últimes consideracions importants que vostè les ha insinuat. Vostès estan ja negociant amb l'Estat per a la transferència de les beques i els criteris de beques? Estava acordat en l'anterior Govern. Aquest és un tema importantíssim. No ens n'ha dit res, suposem que això avançarà, i ràpidament. Ens hi trobarà. Fa massa anys que ho estem reclamant. Insisteixo que serà aquell el moment, en el pacte per a les universitats, de discutir de preus, de taxes, beques, crèdits, criteris. Però com afectarà la retallada –500 milions d'euros en educació– de l'Estat? I els 600 milions d'euros de retallada del ministre Guindos, de recerca i innovació? Vostè ha parlat de les tres grans infraestructures. Però vostè ho sap, de Catalunya, en molts àmbits és el 30 o 40 per cent dels fons competius de l'Estat, no només estructurals –les grans infraestructures, molts centres de recerca... Ens afectarà, perquè –només faltaria– l'Estat pot retallar 600 milions en recerca i innovació, que podria tenir un impacte molt important en la recerca, la innovació i la transferència als nostres centres. I els campus d'excel·lència? No n'hem parlat, eh?, perquè segurament aquest és un espai prioritari.

Si us plau, conseller, faci de conseller d'Economia i Coneixement; però, hi insisteixo, amb el cap posat en el principal problema del país, que és la reactivació econòmica, la generació d'ocupació, i que té a veure amb el model econòmic.

Molt bé. Hem de millorar o hem de disminuir el fracàs escolar. Hem de millorar –que està millorant–

l'oferta i l'accessibilitat, i moltes persones que van a la formació professional. Però ja tenim coneixement, molt coneixement que no acabem de revertir. No és una culpa del Govern, eh? Parlo del model econòmic. I mentre anem fent, van passant coses. I un any més sense concretar aquests elements farà endarrerir –és el que està passant, ho sembla, a Europa– la reactivació econòmica. Perquè quan analitzem –i aquí acaba– la recerca, vostè sap que hi han sectors que van: l'agroalimentari i el biomèdic. En canvi, altres, curiosament..., la innovació en materials, en models energètics sostenibles... Ho dic per reactivar sectors que hem de reactivar. Perquè la innovació no ha acabat de ser una prioritat ni aquí, ni a Economia, ni a Empresa i Ocupació.

Acabo amb el mateix que li deia: preocupació per l'emigració de talent altament qualificat. A part d'un debat demogràfic –que l'haurèm de tenir, com a país, seriosament–, aquesta crisi, que ja porta temps, està fent marxar molta gent. Jo crec que hauríem, de veritat, d'analitzar i de pensar en el retorn posterior de persones que potser se'n van a buscar oportunitats, però que han de retornar –els Erasmus, però d'Ocupació, a veure si m'entenen.

I, per tant, nosaltres hem presentat diferents esmenes que intenten paliar els elements que hem comentat, i continuarem, per descomptat, aprofundint en els àmbits. Espero que continuem amb el pacte per a universitats, i vostès, doncs, ens convoquin al Pacte nacional per a la recerca i la innovació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, president. Senyor conseller –i secretari general i membres del Govern que estan avui, aquí–, veritablement –abans una prèvia, senyor Mas-Colell, no?–, jo suposo que deu ser una estratègia seva el ritme que porta a l'hora d'explicar les coses i a l'hora de traspasar-les cap a aquests diputats, perquè arribarà un moment que..., quasi, quasi aconsegueix l'anes-tèsia parlamentària, amb la seva intervenció, i que fa difícil... Jo he vist que fins i tot algun membre del grup majoritari del Govern, doncs, quasi, quasi estava a punt de caure, no? Ho dic perquè es fa difícil, llavors, fer el seguiment de tot el que vostè va explicant. Però, bé, cada un té la seva manera d'explicar les coses, en això no hi ha cap tipus de problema; només li expressava el que jo sentia davant d'aquesta dificultat que comporta, doncs, fer el seguiment d'un tema tan important com és l'esmena a la totalitat de la Presidència, Economia i Coneixement –bé, l'explicació que feia vostè. Però, bé, alguna cosa hem pogut retenir, i amb alguna altra cosa que ja havíem treballat, doncs, podem argumentar un discurs, més o menys, que sigui entenedor.

Si seguim el mateix que ha fet vostè, amb el mateix ritme, amb la Presidència..., bé, veiem que hi ha un element importantíssim, que és la Secretaria d'Afers Exteriors, que té una rebaixa molt gran. D'aquest 60..., nosaltres tenim una dada, que és el 63 per cent; no coincideix amb la seva; però, en tot cas, la idea sí que és una retallada molt important. En aquesta Secretaria d'Afers Exteriors hi ha una cosa que està clara, que són les ambaixades a l'exterior, i que també tenen una davallada important.

Jo preguntaria al senyor Homs si veritablement aquesta davallada –o aquests sacrificis que ha de fer Convergència i Unió– és fruit del pacte amb el Partit Popular, que d'aquesta manera s'abandona gradualment la projecció exterior del país, que era una de les essències que tenia Convergència i Unió, i que aquest compromís amb el PP, aquesta geometria variable que no varia mai, doncs..., és aquesta la raó. Ens haurà d'explicar si és així, o, veritablement, té altres raons, senyor Homs.

I l'altra, d'aquesta mateixa secretaria, és el que fa referència a la cooperació. L'any passat dèiem que la retallada era del 55 per cent, no? I jo els deia que aquesta retallada ja ensorrava la cooperació catalana i la feina feta per les ONG de desenvolupament del país. Bé, les conseqüències les hem vist aquests sis, set mesos..., més, o vuit mesos, que han funcionat aquests nous pressupostos: s'ha desmantellat l'Agència, quasi del tot, de Cooperació; s'ha acomiadat la meitat del seu personal; els criteris d'acomiadament han set criteris més de..., poc professionals, qui més protestava, doncs, ha estat acomiadat immediatament –així ho vàrem fer saber a la senyora vicepresidenta. I, a més a més, aquest 2012 s'agreuja: ja la reducció en cooperació al desenvolupament –escolti'm bé– és del 70 per cent –en dos anys. Bé. Estem parlant, és veritat, de xifres de no gran magnitud, no?, en nombres absoluts, però que tenen una transcendència enorme i un impacte directe en milers de persones receptors de la cooperació catalana arreu del món.

Clar, aquesta decisió que té el Govern de Convergència de prescindir de la solidaritat i la sensibilització contra la pobresa i el subdesenvolupament demostra també que..., darrere les retallades, a mi em fa la sensació que no només hi ha la crisi –que sí–, sinó també un model de país, un model de societat, un model de solidaritat internacional, que varia totalment de la que havia existit fins aquest moment, no?

Ja no parlem d'arribar al 0,7 per cent, que no hi havíem arribat mai, no?, però, en tot cas, sí que el pla director diu claríssimament que s'hauria d'arribar a aquesta xifra, i aquesta xifra s'està incomplint. I, veritablement, en una societat com la catalana, on les ONG dedicades a la cooperació i la solidaritat són importants, que des de sempre han fet un treball, ara vostès les estan ofegant; moltes d'elles, evidentment, no podran continuar amb aquesta cooperació. I ens sembla molt important que mirem cap a dintre, però també ens sembla molt important, com ho ha fet sempre Catalunya, mirar cap a fora, cap a la solidaritat externa, com un dels elements també que ens feia diferents,

no? Però vostès veig que volen ser diferents en altres coses, no pas en la solidaritat cap a l'exterior.

I l'altra qüestió que ens preocupa de l'àmbit de la Presidència seria el que fa referència a la comunicació, i en concret a la corporació. Les retallades són importantíssimes a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; si a més a més hi afegim la davallada dels ingressos per publicitat..., és una mica complicat, no?, que la televisió, la ràdio, que tenien una funció social –que els pertoca, evidentment, com a televisió i ràdio públiques–, amb aquesta davallada... Li torno a preguntar al senyor Homs: aquesta rebaixada també..., o la rebaixa, retallada a la corporació, passa també per una exigència del Partit Popular, que era una de les seves reivindicacions, que es retallés el que anés a corporació? La necessitat de pacte amb el Partit Popular també fa que vostès facin aquesta retallada impressionant a la corporació, que faci que tingui moltes dificultats per sobreviure?

El mateix amb el CAC. El Consell Audiovisual de Catalunya és un element coregulador i regulador, i a més és, en alguns moments, àrbitre del sector. La davallada també és important. En aquests moments dubto que puguin tenir capacitat per fer aquesta funció, amb aquest 41 per cent que han retallat en dos anys.

Hauria d'explicar –jo crec que és necessari, per això aquesta compareixença– quins són els seus criteris i què pensen, com ha de funcionar, tant, per un cantó, senyor Homs, la corporació, com, per l'altre, també la cooperació exterior i les ambaixades catalanes a l'exterior, i la seva funció després de la retallada tan gran que vostès han fet.

Entrant ja en els aspectes d'Economia i Coneixement..., si m'ho permeten, començaria pel que fa referència a Coneixement, Universitats i Recerca. Clar, la retallada d'universitat, ja, en els dos anys, la portem quasi del 15 per cent, no? I la de beques..., o sigui, l'entitat, l'AGAUR, doncs, també una reducció del 20 per cent. I si ens referim a inversions en millora i construcció d'edificis, ha baixat un 50 per cent, on..., això tindrà moltes dificultats, que moltes universitats necessiten aquesta renovació, no?

Bé. En definitiva, tota la inversió pública ha estat reduïda. Les universitats passen a una situació complicada. Com que vostè sempre parla dels dos anys, jo també m'entesto a parlar dels dos anys, malgrat que vostè tan aviat utilitza 2011-2012 com 2010-2012; suposo que deu ser segons la qualitat de les xifres, no? En tot cas, jo sempre utilitzo..., perquè vostè ho ha dit, això és 2010-2012; són dos anys i hem de veure-ho des d'aquesta visió. En dos anys, les universitats catalanes públiques han tingut una davallada importantíssima de l'aportació de la Generalitat, i que, evidentment..., ells mateixos també n'han hagut de fer d'altres.

Està clar que això fa que la política d'universitats vagi canviant, sigui una política més..., bé, més típica de la dreta conservadora –d'aquí i la resta d'Europa–: reduir les aportacions públiques, augmentar les taxes de matrícula i forçar les universitats a equilibrar els pressupostos mitjançant convenis de transferència

amb empreses. Aquest és un tipus de política que vostès adopten –ben legítima, només faltaria, però, en tot cas, veurem què ens porta–; d'entrada, amb més desigualtats, perquè, si anem apujant les taxes de matrícula, es fa molt més difícil que uns sectors de la nostra societat hi puguin accedir. I si a més a més diem que això és amb referència al segon cicle, doncs, també ens passa el mateix, perquè, si augmentem les taxes, voldrà dir que aquestes persones, que també tenen dret a fer segons cicles, doncs, també tindran dificultats per accedir-hi a causa d'aquest augment importantíssim.

D'acord que les taxes s'incrementen un 7 per cent, vol dir entre seixanta-quatre i cent euros per matrícula, però les mateixes universitats també es veuen obligades a incrementar taxes pròpies, per la seva situació..., que estan en aquests moments. Hi insisteixo, això d'entrada provoca una certa desigualtat, perquè alguns sectors no podran ingressar a la universitat a causa d'aquestes taxes. Perquè no només són les taxes, sinó, evidentment, la «vivenda», etcètera, doncs, que ho tenen.

I el mateix ens passa amb les beques. Jo li faig la mateixa pregunta que els ha fet anteriorment la senyora Geli: què hi ha dels traspassos de les beques? Ho dic perquè era un tema que s'utilitzava bastant durant l'anterior Govern per part de l'oposició –de Convergència i Unió–: què passava amb les beques. Després d'un any, permeti'm que els fem la pregunta: què passa amb el traspàs de les beques? Tenim alguna novetat? Hem avançat en aquest tema o no hem avançat? Ho dic perquè seria un element important per fer una política pròpia; de tot, no només de gestió, sinó també de creació d'una política pròpia de beques, que seria necessària, que es podria lligar també amb aquestes necessitats que hi ha avui dia. Perquè, per garantir l'oportunitat d'oportunitats, cal un sistema de beques prou ampli, no?, en nombre, en conceptes –conceptes com ara desplaçaments, costos d'oportunitat, etcètera–; són elements que ara es possible que no es puguin fer, perquè no en tenim la competència plena, però per la qual cosa és necessari. I amb les bones relacions que vostès tenen amb el Govern del Partit Popular, espero que això, doncs, es pugui accelerar al més aviat possible.

I amb relació a recerca, estem en la mateixa situació, no?: la caiguda és del 17 per cent, molt per sobre de la mitjana dels pressupostos, i estem encara a l'1,63 per cent del PIB, molt lluny de l'objectiu que es marcava fins i tot el Pacte nacional per a la recerca, que preveia arribar al 3 per cent –bé, amb inversió pública i privada. Si no augmentem en recerca i desenvolupament, si no invertim en recerca i en desenvolupament, és molt difícil que un país pugui sortir de la crisi que hi ha en aquests moments. És possible que vostè pensi, senyor Mas-Colell, que amb innovació és difícil crear llocs de treball massius, però, en tot cas, totes les economies europees que se n'estan sortint o que tenen intenció de fer-ho tenen molt clar que aquest és un dels elements –recerca, desenvolupament i, està clar, també innovació; però sembla que en innovació encara estem pitjor del que estem en el que fa referència a recerca.

I amb relació al que fa referència a Economia, bé, sempre estem amb la mateixa història, no? Jo miraré de no repetir-me excessivament del que vaig dir dimecres passat, per no avorrir-lo, senyor Mas-Colell, i per no avorrir la resta de les persones que hi ha avui aquí, però li torno a insistir en la idea: l'austeritat sense equitat ens porta a sacrificis inútils per part de la població catalana. Aquest és un element que per nosaltres és importantíssim a destacar i que presenta i vol presentar que hi ha una alternativa, que hi ha una manera de sortir-nos-en, de la crisi, que no és la que vostès apliquen.

Per què ho dic, jo? Perquè l'aplicació d'aquest sistema durant un any –que és el que fa, un any i una mica més, que vostès governen–, doncs, ens ha portat a una situació..., que avui, el país, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya viuen més malament que fa un any. En tot cas, això no és una apreciació del meu grup parlamentari, sinó que les dades econòmiques i socials ens mostren aquesta realitat; només hem de fer una ullada per l'Idescat i anar agafant les estadístiques que ens diuen quina és la realitat i podrem deixar ben clar..., o poder explicar quina és la situació, no?

Una de les raons d'aquestes dades econòmiques i socials tan negatives des de fa un any..., és a causa de les seves polítiques; una part –una part– és a causa de les seves polítiques de retallades, sobretot en despesa social, de no-reactivació de l'economia, de no generar ocupació; al contrari, vostès han destruït ocupació, sobretot amb un tractament jo crec que excessivament acarnissat i injust contra els treballadors públics. I els indicadors socials i econòmics han empitjorat. L'atur ha augmentat, els aturats sense prestació han augmentat, tot i que el senyor Homs té una teoria molt especial, que diu que si no cobren de l'atur, doncs, que s'espavili l'Estat espanyol, que són competències seves, per tal de complementar que aquestes persones puguin tenir una renda mínima per poder sobreviure. És una visió molt estranya del que s'entén per les competències i per donar impuls al nostre país i lluitar per la nostra gent. Però, bé, aquí cada u té la seva, eh?, no...

L'indicador de clima industrial també ha disminuït. L'índex de producció industrial ha disminuït un 10 per cent, la valoració de les exportacions també; l'atorgament de prestacions derivades de la Llei de dependència, o l'índex de pobresa ha augmentat. Són elements, són dades que ens mostren, doncs, que, en tot cas –la dada és clara–, els ciutadans i ciutadanes d'aquest país viuen pitjor ara que fa un any; ho han passat més malament durant el període que vostès han governat i les polítiques que han portat a terme. O alguna responsabilitat deuen tenir –alguna responsabilitat deuen tenir vostès–, amb aquestes polítiques. Jo crec que les seves polítiques estan fracassant i, hi torno a insistir, estan portant un patiment estèril als nostres ciutadans perquè no ens en sortim de la...; al contrari, ens anem enfonsant encara més en aquest forat negre de la crisi a què vostès estan empenyent els ciutadans a mesura que estan portant a terme les polítiques de retallades.

Perquè nosaltres els ho hem dit moltes vegades –a mi m'agradaria que alguna vegada ens fessin cas–: augment dels ingressos via fiscal?, amb prou feina; lluita contra el frau i l'economia submergida?, no la trobem; la creació d'ocupació i l'economia verda?, no existeix; la creació d'ocupació en els serveis a les persones, com fan altres economies d'Europa?, tampoc; la racionalització en la despesa en farmàcia i en l'assistència primària?, tampoc; control de les relacions entre el sector públic i privat en l'àmbit sanitari?, menys, no? A mi em fa la sensació que –i intento donar dades objectives– les seves propostes encara aprofundeixen en la crisi i ens porten cap a la recessió. Vostès podran dir també que han ajudat a portar la recessió al nostre país amb les seves polítiques.

I una qüestió, per anar acabant, sobre l'Institut Català de Finances, no? Vostè, senyor Mas-Colell, deia l'any passat, textualment –llegeixo–: «L'ICF, com que està ben capitalitzat, pot incrementar el seu pressupost, que vol dir la seva capacitat de donar crèdit.» Bé. Diu, continuava dient: «La contribució de la Generalitat a l'animació de l'economia es fa a través de l'ICF», i avui més o menys ha anat repetint-ho. Només han col·locat un 35 per cent. En innovació i investigació, tenint una partida de 200 milions, només han firmat operacions per 12,5 milions –un 6 per cent. Així volen canviar el model productiu i créixer? No sé si aquesta és la seva opinió.

L'ICF va atorgar avals per a circulat i inversió per un import de 120 milions, quan el pla era arribar als 600. I amb l'ICF Crèdit han signat préstecs per 62 milions i tenien una dotació de 200 milions. Aquest era l'instrument bàsic per reactivar l'economia del nostre país? I vostès han estat incapaços de col·locar els diners que tenen per deixar a les empreses, de diferents tipus –innovació, circulat, etcètera. O és que el seu model de préstecs amb la banca tradicional com a intermediari no funciona? Ens ho pot dir, si funciona o no funciona, que la banca sigui l'intermediari en aquests préstecs que es donen a les pimes o a altres empreses? Si no funciona, per què no ho canvien? Assumeixin el risc i no utilitzin la banca tradicional d'intermediari. O, si no, facin una altra opció: utilitzin els diners per pagar els proveïdors de les pimes, no?, que són els que veritablement..., hi ha una situació més complicada.

Bé. Aquestes són realitats que a nosaltres ens agradaria poder-les posar en públic, per poder-ho anar explicant amb la idea que ja els vaig explicar l'altre dia, de la necessitat de demostrar, doncs, que hi ha alternativa, no? I jo crec que l'alternativa és important explicar-la, diferenciar-la de les polítiques que es fan en aquests moments, perquè jo crec, com vaig dir l'altre dia, que era un exercici o és un exercici de democràcia molt i molt important.

I vull acabar amb una proposta que espero que em pugui respondre en el torn de rèplica que tindrà vostè després, no?, a partir de la dada..., aquesta sí que és del nostre grup parlamentari, que segur que vostè no la compartirà..., o no ho sé, ja ho veurem... Jo crec que el seu model –que és el model també que s'està aplicant a Europa i que veritablement sembla que és la senyora Merkel la que l'està imposant, i algunes entitats

financeres– està fracassat, no? Jo els demanaria fins i tot que deixin de ser els més avantatjats; vostès volen ser els més avantatjats, s'avancen a tots els països amb mesures d'austeritat, o sigui, amb mesures de retallada de la despesa; volen ser els que van més ràpid amb l'estabilitat pressupostària; volen ser els millors, els primers de la classe a produir aquest sacrifici estèril per a tota la ciutadania.

Jo li faig una proposta: miri, els objectius de dèficit que es varen fixar per al 2012 i el 2013, es varen fer –em sembla que era el 2010 que es varen aprovar– amb unes perspectives de creixement diferents; fins i tot es creia que el 2012 podríem començar, sobretot al segon semestre, i el 2013 estava per segur. Les dades actuals –i em sembla que ningú ho dubta– diuen que al revés; o sigui, podem entrar en recessió si en dos trimestres seguits, doncs, creixem negativament, que sembla que són els plantejaments que hi han en aquests moments.

Molt bé, la realitat ha canviat. Si la realitat ha canviat, per què no revisem els objectius de dèficit? Miri, vostès tenen una entrevista, em sembla, amb el senyor Rajoy, el dia 1, no? –1 de febrer. Aquí en tenim l'oportunitat. Vostè, en nom del Govern, i el senyor Mas, en nom del Govern de la Generalitat, diguin al Govern del Partit Popular, al Govern central, que és el que té competències també en aquest tema, que s'han de revisar els objectius de dèficit i els hem de reformular totalment, perquè si continuem amb aquesta situació, anem a una recessió de l'economia espanyola i, evidentment, de l'economia catalana. Plantegi'ls això; o sigui, diguin que no és la sortida, la que hi ha en aquests moments. Siguin valents i demanin augments, evidentment, del dèficit; ja no els vull quantificar, jo, però que han de ser molt més elevats dels que hi ha en aquests moments, perquè el control del dèficit i del deute no ens porta absolutament a res, no creix l'economia ni aquí ni enlloc, i, a més a més, alguns països –i fins i tot dels països que fins ara, doncs, eren també monotemàtics, com vostès, amb el tema del dèficit i el deute–, doncs, continuen a canviar.

Bé. Per què no demanen dues qüestions? Una: no continuem amb aquest sistema del dèficit, amb aquests punts a què ha d'arribar –a l'1,3, a l'1, etcètera. I, a més a més, també exigeixin –jo crec que ho podrien exigir, tenen la capacitat per exigir-ho– al Govern central que la distribució entre administracions sigui diferent –en això em sembla que fins i tot coincidiríem– i que estiguin amb relació al nivell competencial; el nivell competencial de la Generalitat de Catalunya és molt més elevat que el del Govern de l'Estat i, per la qual cosa..., això ho he dit.

Però el que a mi m'interessa especialment és: constant que la política de control del dèficit i el deute ha fracassat absolutament i que provoca situacions de recessió al nostre país, per què no van vostès a Madrid i, amb la seva influència, els diuen que canviem aquests elements del dèficit, aquests objectius de dèficit, i en posem de molt més amplis, que permetin respirar la població catalana de la situació que els provoca les retallades que vostès van implantar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat Boada. És el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Diputat, té vostè la paraula..., diputat De los Ríos, té la paraula.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair al conseller Andreu Mas-Colell la seva presència avui, aquí, a la comissió, per explicar el pressupost no només del seu Departament d'Economia i Coneixement, sinó també de tot el gran paquet que representa el Departament de la Presidència. I, en aquest aspecte, senyor president, dividirem la intervenció, donada la varietat de temàtiques a tractar, amb el diputat Pere Aragonès, que intervindrà sobre els aspectes de cooperació, exteriors i universitats.

M'agradaria començar la nostra intervenció, també, de la mateixa manera que ho ha fet el conseller, també donant una visió general o emmarcant quina ha estat i quina és la posició d'Esquerra Republicana davant d'aquests pressupostos 2012 de la Generalitat de Catalunya, i fer evident que nosaltres vam presentar, com és ben sabut, a la llei d'acompanyament –per tant, a una llei que acompanya aquests pressupostos i que té una incidència notable en el que són els ingressos que tindrà la Generalitat de Catalunya per a aquest any 2012–, una esmena a la totalitat, però amb text alternatiu. Un text alternatiu que contenia tota una sèrie de propostes, des del punt de vista impositiu, que milloraven la recaptació de la Generalitat; pràcticament, nosaltres, amb estimacions que vam fer des del nostre grup parlamentari, estaríem parlant d'uns ingressos addicionals al voltant dels 1.000 milions d'euros.

Dic això, perquè totes les consideracions que fem avui per al Departament d'Economia, per al Departament de la Presidència, i totes les consideracions que el nostre grup parlamentari farà a tots i cadascun dels departaments, no només és un missatge de queixa o un missatge de crítica cap a la inversió o cap a la despesa, sinó que també, amb responsabilitat i amb seriositat, ens hem fixat amb els ingressos –amb els ingressos–, i aquí és on volem, nosaltres, emmarcar-ho.

Aquesta era la proposta d'Esquerra Republicana, una proposta que, com és sabut, vam fer arribar al Govern, ja fa..., anava a dir setmanes, més d'un parell de mesos, i que, realment, el Govern, malauradament, ha triat; ha triat pel camí fàcil, el camí que li ofereix el Partit Popular. Però, com deia el nostre president de grup, el camí fàcil, a curt termini, pot ser molt car –no per a nosaltres, sinó per al conjunt del país– a mitjà i llarg termini. Però, en definitiva, això ho veurem i això tindrem temps d'analitzar-ho. Per tant, ho reitere: ens hem fixat en ingressos, quan després parlem de despeses i d'inversió, en un acte de fer política des de l'oposició, però amb total –amb total– responsabilitat.

Entraré en l'àmbit de la comunicació. Com bé saben, en aquest capítol és ben sabut que estem parlant d'una situació molt crítica: una baixa, per a aquest 2012, de 51 milions d'euros en el pressupost global de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Al marge

de la baixa en les retribucions, es tradueix en una disminució de l'aportació de capital de 32 milions d'euros a Televisió de Catalunya, i en 4 milions i mig d'euros a Catalunya Ràdio. En el global dels tres anys de rebaixa –estic parlant de 2010, 2011, 2012–, estaríem parlant, en el cas de Televisió de Catalunya, d'una caiguda superior al 35 per cent. Resumint, això vol dir menys producció per pantalla, probablement menys transport de senyal –i m'estic referint a canals–, i preocupacions raonables pel que fa a la continuïtat de delegacions.

I estem parlant, quan parlem de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, de Televisió de Catalunya, de les emissores de la Generalitat, estem parlant, sobretot en el cas de la televisió, d'una repercussió també molt directa en tot un àmbit econòmic, que és aquell de la indústria audiovisual catalana, havent estat i estant encara, Televisió de Catalunya, sent un motor d'aquesta indústria audiovisual catalana. Per tant, estem parlant d'uns diners públics que van a parar a allò que és un referent de construcció nacional, com és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, un referent per a la plena normalització de la nostra llengua, però que també té un impacte econòmic en un àmbit econòmic com és el de la indústria audiovisual catalana. I entenem que amb aquests pressupostos posem en risc precisament tots aquests referents –tots aquests referents els estem posant en risc.

Ja és ben sabut, també..., i ho reiterem una vegada més, que des d'Esquerra Republicana entenem que aquest sistema no ens el podem carregar –aquest sistema no ens el podem carregar. I és per això que apostem perquè hi hagi un increment en l'aportació de 25 milions d'euros, o bé permetre un endeutament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals durant un període transitori. Estem parlant d'un increment per a aquest exercici, donades les xifres inicials, quan les caigudes són de més de 50 milions d'euros o, com deia, en el cas de Televisió de Catalunya, d'un 35 per cent del seu pressupost en els darrers tres anys. Entenem, doncs, que aquesta acció justificaria per part nostra una col·laboració estreta amb el Govern i un recolzament, si s'aconsegueixen aquestes xifres. Entenem que estàvem parlant d'un referent: de la llengua –un referent nacional i un referent econòmic també.

Passant a l'àmbit d'Economia –i pendants també del temps, per poder deixar temps al meu company–, sí que, senyor conseller, també voldríem parlar de l'Institut Català de Finances. Evidentment –ja va sortir al debat a la totalitat–, només un 35 per cent del pressupost o dels fons han estat executats en l'exercici passat, en el 2010. Davant, doncs, de la pregunta –avui ho ha reiterat–, és a partir de setembre que s'activen totes aquestes línies i, per tant, pràcticament només han estat setembre, octubre, novembre, desembre –quatre mesos dels dotze que té l'any 2011–; però realment ens continua preocupant: molt pocs projectes nous –molt pocs projectes nous– han anat –projectes empresarials nous– a aquest poc crèdit que ha corregut. I realment és preocupant, perquè moltes petites, mitjanes empreses que recorren a l'Institut Català de Finances, les exigències dels avals, moltes vegades els fa inassu-

mibles. I, en aquest sentit –no és una crítica a aquest moment; aquest problema ja existia en el Govern anterior i, per tant, no estic fent una crítica a aquest fet, estic parlant d'una reflexió–, qualsevol element que millori això és benvingut. Però, senyor conseller, cal continuar aplicant la imaginació, en aquest sentit, perquè pugui fluir.

Senyor conseller, li ho posem sobre la taula. Vostè ha parlat dels promotors financers, que moltes vegades el que fan, pràcticament, és una feina voluntarista. L'Institut Català de Finances no té estructura comercial, com bé és sabut. Fa pocs dies, parlant amb un representant de la patronal catalana, deia, d'una manera molt taxativa, no?: «Les entitats financeres es queixen que no es va a buscar crèdit, però és que tampoc es dóna crèdit.» I totes dues coses són veritat en aquests moments: no es va a buscar crèdit, però tampoc se'n dóna.

I, per tant, en aquesta línia, entenem que dotar d'una manera imaginativa, evidentment, econòmicament –vostè de seguida ja començarà a fer números del que vol dir–, una estructura comercial a través d'aquests promotors financers, doncs, potser seria una bona manera per solucionar aquests dos problemes que s'estan donant en aquests moments: no es va a buscar prou crèdit, però tampoc se'n dóna prou. I potser amb aquest component més comercial de l'Institut Català de Finances, potser per aquí també podríem començar a obrir; a obrir això, que, ho repeteixo, no és un mal d'ara, és un mal de fa molt temps –i no vull que es desprengui de les meves paraules un fet que estigui succeint en aquests moments i que no succeïa abans; succeïa abans també.

I després –i, ja, abans de passar la paraula–, només un parell de reflexions; reflexions que pràcticament són preguntes, senyor conseller: a Equipaments i Edificis de Catalunya, vam saber per premsa que vostès, dins del pressupost d'ingressos, doncs, preveuen per venda d'immobles una sèrie d'ingressos; va haver-hi una primera fase d'oferta pública, per dir-ho d'alguna manera, que va quedar deserta; ens agradaria saber en quina situació es troba aquesta alienació d'immobles per part d'Equipaments i Edificis de Catalunya.

I la segona reflexió, que també va lligada a un comentari que vostè ha fet quan ha tractat de l'Institut Català de Finances i ens feia veure, ens denotava, doncs, que anava més dirigit a la Pimec, no tant a allò gran: també observem que l'empresa pública, l'empresa de promoció i localització de la indústria catalana, que no depèn, no està adscrita al seu departament, però sí que al Departament d'Empresa i Ocupació, aquesta, que, per entendre'ns, és aquella empresa que participa d'indústries catalanes, aquelles empreses que realment ho estan passant molt, molt malament –per fer-ne un símil, aquelles que estan a la UVI–, aquesta, hem vist que ha incrementat pràcticament el seu pressupost multiplicant-lo per vuitanta. Això serviria per contrarestar aquesta atenció..., que ens deia que es centrava més, l'ICF, en petites i mitjanes empreses, i en aquestes grans potser habilitàvem l'empresa pública EPLICSA. Entenem, en aquest cas, doncs, que es tracta d'una empresa pública que multiplicarà per

vuitanta, adscrita al Departament d'Empresa i Ocupació; evidentment, avui no pertoca aquest departament, però sí que entenem que té una relació directa amb aquell comentari que estàvem fent abans, i també veiem que és una empresa que, diguéssim, intervindrà d'una manera discrecional. I des del nostre grup parlamentari, doncs, estarem amatents a aquesta discrecionalitat, per veure a quin tipus d'empreses ajuda a sortir de l'esvoranc.

A continuació, senyor president, passo la paraula al diputat Pere Aragonès.

El president

Gràcies, diputat. Diputat Aragonès, té vostè la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, secretari general de la Presidència, alts càrrecs del Govern que ens acompanyen, benvinguts, en nom d'Esquerra, a la comissió.

Bé. Els pressupostos són l'expressió de les prioritats polítiques d'un govern, i, per tant, moltes vegades, quan es presenten els pressupostos, veiem alguns aspectes que ens semblen una mica contradictoris, com és una reducció important de la despesa en determinats àmbits i, al costat d'aquesta reducció de la despesa –a l'altre costat del quadre–, va acompanyat de paraules com «manteniment dels projectes», com «continuació», etcètera. És complicat mantenir determinades línies de despesa, determinades polítiques públiques, quan s'apliquen reduccions molt elevades.

Un exemple és el de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, que, en dos anys, es redueix el pressupost en polítiques de cooperació en un 61 per cent i, en canvi, avui veiem aquí, en la presentació que se'ns ha fet, com es deia que es mantenen els projectes de cooperació al desenvolupament. Per tant, mantenir projectes de cooperació al desenvolupament, mantenir les polítiques de cooperació al desenvolupament..., que entenem que en un context de crisi econòmica també s'han de ressituar –lògicament, com ho fan la resta de polítiques del Govern–, però, dir que es mantenen, quan en realitat se'ls redueix el 61 per cent, creiem, doncs, que, com a mínim, aquesta part de la presentació que ens han fet avui l'haurien de corregir. I el que es fa és trencar el model que hi ha hagut fins ara de cooperació al desenvolupament, que era un model de lideratge que, ho repetim, en un context de crisi, és lògic que es replantegi i que s'ajusti a les capacitats del país per contribuir a la cooperació al desenvolupament exterior; però, evidentment, reduint-lo un 61 per cent, doncs, nosaltres considerem que, a la pràctica, vol dir que el Govern deixa de fer polítiques de cooperació al desenvolupament.

Continuant amb l'àrea d'extersiors –nosaltres ho vam dir fa uns mesos a la compareixença del secretari d'Afers Exteriors del Govern, ho vam tornar a dir la setmana passada–, entenem que..., i allò que vam dir és, potser, l'expressió més concreta d'allò a què es refe-

ria el president del nostre grup parlamentari, el senyor Joan Puigcercós, quan deia que un pacte amb el Partit Popular sobre els pressupostos, a curt termini surt barat, però que, a mitjà termini i a llarg termini, surt car per al país. I aquest exemple són les delegacions a l'exterior, que redueixen el seu pressupost en el que avui ens presenten i, a més, ens fa la sensació que a vostès els han situat, pel que creiem que és una manera irresponsable des del punt de vista nacional i també per al futur econòmic del país, com a moneda de canvi per a un pacte pressupostari amb el Partit Popular.

Nosaltres li vam dir al secretari d'Afers Exteriors, ja fa sis mesos, que feia la sensació que es posaven les delegacions exteriors de la Generalitat en una safata de plata, s'entregaven en una safata de plata a les exigències del Partit Popular. Allò que vam dir, des de dijous passat és una realitat amb l'acord que vostès van fer en aquesta cambra d'estudiar el tancament d'aquestes delegacions. I són delegacions importants, perquè, quan el president de la Generalitat se'n va a Londres a convèncer la *City* i els agents que hi ha allà que la nostra institució és solvent, que Catalunya és un país amb futur i que, per tant, no té sentit, doncs, el tancament en els mercats financers que està havent-hi i, per tant, defensar aquesta solvència de la Generalitat, ell ho fa un dia –és molt important que hi vagi el president, que faci aquest missatge–, però hi ha d'haver algú que ho faci la resta de dies amb pes polític. I això són les delegacions de la Generalitat, més enllà de les exportacions. Per tant, allò que potser pot sortir barat ara per a uns pressupostos, en termes de país i també en termes de pressupost, en el futur pot sortir molt car.

En l'àmbit d'Universitats, ens hauria agradat, com s'ha dit abans, com en l'àmbit de la Presidència, que les dades fossin de dos anys, perquè, en dos anys, les universitats del nostre país han tingut una reducció important del seu pressupost, superior al 15 per cent; això ha provocat tensions importants en el sistema universitari, i creiem que seguir plantejant aquesta reducció fa altament complex establir un sistema de finançament orientat a objectius de les nostres universitats, que crec que és una necessitat que compartim tots plegats. Per tant, com pensen fer aquest sistema de finançament, basat en objectius de les universitats..., doncs, com ho pensen fer amb reduccions continuades de pressupost.

També hem apreciat una reducció de les beques universitàries, i creiem que en un context de reducció de beques molt, molt poc significatiu..., poc significatiu en termes absoluts, però sí que, quan ho comparem amb el que s'ha anunciat, com un augment de les matrícules i de les taxes universitàries, no? Entenem que desenvolupar polítiques a la universitat ambicioses, de donar suport a les figures de professorat contractat, d'investigadors contractats –més que la via funcional, anar per la via del professor contractat, que aquí coincidim–, doncs, fer-ho en un context d'augment de taxes i de reducció del finançament de les universitats serà molt i molt difícil. Per tant, si ho aconsegueixen fer i creuen que és exitós, realment els felicitem.

També s'ha parlat de les relacions entre universitat i empresa. i creiem que aquí hi hauria l'oportunitat de

recuperar els ajuts a empreses que acollien doctorands en els seus àmbits de recerca d'aquestes empreses, que no es convoquen, de fet, des que vostès es fan càrrec de les polítiques universitàries i de recerca, no? Per tant, entenem que seria important que això es tornés a convocar. I és un exemple petit del que creiem que suposa l'impacte de la reducció pressupostària en l'àmbit de recerca.

I, després, sí que ens agradaria fer-li unes preguntes pel que fa a l'aportació de determinats centres de recerca, perquè no n'entendem la variació; és a dir, que no es llegeixi com una crítica, sinó que pot esdevenir crítica, depenent de quina sigui la seva resposta, però ara ho fem perquè no entenem els criteris, no?

Veiem que el Laboratori de Llum de Sincrotró té una reducció del 95 per cent; la Fundació Institució Catalana de Suport a la Recerca té una reducció del 35 per cent del seu pressupost; en canvi, la institució Cerca augmenta el 25 per cent; l'Institut de Medicina Predictiva i Personalitzada del Càncer té un augment del 57 per cent de la dotació; però després veiem com al Centre de Recerca Matemàtica, doncs, se li acaben les aportacions; l'Institut d'Institucions Biomèdiques es redueix en un 18 per cent; al Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona es redueix l'aportació en un 70 per cent. Per tant, ens ha sorprès que, en alguns aspectes, s'augmenti la dotació pressupostària, però després, en d'altres, s'abaixi molt, no? I ens agradaria saber aquest canvi..., si això suposa una reorientació del suport del Govern a determinats àmbits de recerca.

Per tant, nosaltres li hem de confessar que la discussió de les partides d'aquest departament –també del de la Presidència i de la resta– ens hauria agradat fer-la en unes altres condicions, i hauria estat que les propostes que nosaltres hem formulat per augmentar el pressupost de la Generalitat en més de 1.000 milions d'euros haguessin estat acceptades. Segurament, el..., no el to, perquè a nosaltres sempre ens agrada tenir un to agradable i de col·laboració, però, segurament, el resultat final d'aquesta negociació, i també el resultat final pel que fa a la provisió de serveis públics per als ciutadans de Catalunya, hauria estat molt millor si haguessin optat per uns ingressos equitatius que haguessin permès augmentar la dotació de totes aquestes partides de què avui denunciem la seva reducció, que estarem obligats a fer-ho al llarg d'aquesta setmana en molts altres departaments i que creiem que afecten seriosament l'equitat i condicionen de manera negativa el creixement econòmic, més necessari que mai per al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Subgrup de Ciutadans. El diputat Jordi Cañas té la paraula. Recordi, diputat, que té un temps... (*Veus de fons.*)

Jordi Cañas Pérez

Quant, president?

El president

Doncs, hauria de tenir set minuts i mig, però la presidència mirarà de ser una mica flexible.

Jordi Cañas Pérez

Fins a vuit, jo crec que...

El president

Endavant.

Jordi Cañas Pérez

Gràcies, president. Gràcies, consellers..., y secretarios generales de los diferentes departamentos. A ver, le dije una vez Julio Feo al presidente González..., le dije: «Habla para que lo entienda mi madre.» Yo creo que ustedes han dicho que hable para que no lo entienda nadie. Debería aplicarse la frase de Julio Feo, más que nada para que lo pudiésemos entender. Eso o que nos pasara usted el powerpoint que nos ha leído –con más o menos fortuna en el ritmo– para que lo tuviésemos y, a lo mejor, se cumpliera uno de sus objetivos en la Presidencia, que es tener..., decían ustedes «una sala de prensa virtual»; pues, tendría usted una comisión de economía virtual y, si pudiese ser, un parlamento virtual, con lo cual ya sería la bomba, ¿eh?, porque así nos ahorraríamos el tedio de tener que venir aquí a explicar dos secciones presupuestarias. Porque de tedio, de ritmo, de forma, de fondo es de lo que probablemente deberíamos hablar, si esto fuese un debate acerca de cómo se tiene uno que enfrentar a diferentes comisiones parlamentarias. Pero, bueno, como este no es el objetivo, sino hablar de las secciones presupuestarias correspondientes a Economía y Conocimiento y Presidencia, pues, vamos allá. Intentaremos seguir la secuencia cadenciosa de su intervención.

En cuanto a la Vicepresidencia..., perdón, quiero decir Presidencia. ¿En qué estaría yo pensando? Me han venido a la memoria los viejos tiempos del tripartito, y para lo que servía la Vicepresidencia... Bueno, pues, la Secretaría de Presidencia, convertida en departamento... Digo la «secretaría», porque, realmente, quien controla el departamento es el señor Homs; por lo tanto, casi hablaré de Secretaría General de Presidencia, que es, en definitiva, quien controla los resortes de la misma.

Nosotros hemos visto con cierto agrado –no suficiente– la reducción en algunas de las partidas principales destinadas a su departamento. Siempre nos ha sorprendido –de una forma ingenua, claro– cómo se compone, ¿eh?, la Presidencia. Es curioso, la adscripción de los medios de comunicación públicos, el control de las subvenciones de los medios de comunicación privados –¿para qué será?–, el control de la política exterior –y el señor Boada ya directamente califica de «embajadas»–; cuando nosotros empezamos, al principio, a llamar «embajadas» a las delegaciones, nos decían: «Hala, vosotros...» Bueno, el señor Boada ya ha incorporado lo que pretendidamente querían ser, que son embajadas. ¿Ves cómo se van copiando,

clonando las palabras, la semántica cómo queda? Controlan también los deportes, el CEO... Claro, porque es que la Presidencia es, digamos, la sala de mandos de la construcción nacional, ¿no?, y lo tenemos todo, todos los resortes del complejo identitario empresarial a los que tenemos que ir asignando presupuestos. Y, bueno, como hay menos, unos poquitos menos han tocado, no muchos, ¿eh?, realmente...

A mí me sigue sorprendiendo y maravillando la facilidad que tienen algunos diputados de esta comisión, en general del Parlamento, en entender como servicio esencial para la ciudadanía tener unos medios de comunicación públicos que nos cuestan a los catalanes 310 millones de euros, por lo bajo –por lo bajo; hay trampa, aquí, vamos a aceptar «barco» como «animal acuático», 308-310–, y se sienten muy mal, porque es que con esto no podemos hacer televisión y radio pública. Pues, se puede hacer y muy buena, y con muchísimo menos. Díganse ustedes a las televisiones privadas. Con muchísimo menos. Ya me hablarán de la calidad de los contenidos y bla-bla-bla. Pero es que no solo tienen 310 millones, es que tienen mucho más, porque ingresan dinero por publicidad. Es un buen presupuesto.

Y, claro, cuando uno está recortando en salud y bienestar y en educación, preocuparse profundamente de esto y de lo que destinamos a la cooperación exterior, pues, bueno, está muy bien; es una cuestión de prioridades, cada uno las pone donde quiere, porque lo que sí que es cierto es que la maquineta de ganar dinero no la tenemos –a alguno le gustaría tenerla, pero de momento no está. Y como de momento no está, y contamos con lo que contamos a la hora de asignar los presupuestos y las prioridades, vemos que este Gobierno..., aunque sí que es cierto y hay que reconocerlo y es de bien nacidos ser agradecidos, en este caso, en la asignación de menos recursos a estas cosas..., pero es insuficiente; o sea, bien, es la buena dirección, pero es insuficiente. Por eso, Ciudadans plantea y planteamos que el recorte en todo aquello que no signifique prestación de servicios esenciales a los ciudadanos, es decir, salud, educación, bienestar, seguridad, justicia, todo lo demás es perfectamente prescindible de una forma razonada y razonable.

Y, bueno, nosotros seguimos pensando que destinar, pues, casi 300 millones de euros a los medios de comunicación públicos es excesivo, y destinar a la cooperación exterior casi 15 millones de euros es excesivo, porque yo no quiero hablar de chiringuitos. Ah, que algunos han utilizado esto para conocer mundo, sí, ¿eh? –algunos que no tenían ni idea de cooperación exterior que estuvieron utilizando esta agencia para recorrer el mundo a costa del erario público. Por lo tanto, todo aquello que signifique recorte en esto, pues, bienvenido sea e insuficiente.

De todas maneras, también hay algunas cosas que me siguen maravillando en cuanto a cuánto nos gastamos en esto. Solo hay un dato, que no me van a contestar, porque esto no es interpelación directa, pero he visto por ahí –o igual ha sido un error mío de interpretación– que habíamos destinado al Fondo catalán de becas 1,6 millones de euros; puede ser un error mío de in-

interpretación –puede serlo. Bueno, yo les voy a decir algunas cosas en las cuales nos gastamos el dinero.

Patronato Cataluña Mundo –menos mal, «universo» no, porque...– 1.200.000 euros. Els *casals catalans*, 1.125.000 euros. Lo digo para recordar datos, ¿eh?, a título de..., más o menos para tenerlo delante. Al Consell de l'Audiovisual de Catalunya 6 millones de euros, y les hemos cortado mucho, pero *not enough*, no suficiente. Y hay cosas curiosas: por ejemplo, Intracatalonia, SA –me gustaría que ustedes mirasen para qué sirve Intracatalonia, SA; yo se lo recomiendo; cuando ustedes tengan algún problema de insomnio, por no decir otra cosa–: ¡2 millones de euros! Al Centro de Documentación Política, 1,3 millones de euros. Formidable. Y al Fondo catalán de becas, 1,6 millones de euros. Es cuestión de prioridades. Claro que la política son prioridades, y algunos las tienen cambiadas y cruzadas –algunos las tienen cambiadas y cruzadas.

Por lo tanto, a nivel del Departamento de Presidencia, poco más a añadir. Creemos que los recortes son insuficientes aunque vayan en la buena dirección –aunque van en la buena dirección: tocan el nervio nacional, el nervio nacionalista, algún resorte, pues, despierta, toca la fibra. Pero yo creo que sobrevivirá, ¿eh? La construcción nacional, a pesar de todo, tiene recursos suficientes para seguir alimentando el complejo identitario nacionalista.

En cuanto al Departamento de Economía y Conocimiento. Yo he cogido, por placer intelectual, el Pla de govern 2011-2014. Estamos ya en el año 2012, por lo tanto nos quedan dos presupuestos más, si Dios quiere –o, en este caso, el pacto Convergència i Unió y PP así lo permite.

He mirado algunas cosas, de cuáles eran los objetivos de este plan de gobierno para su departamento. Por ejemplo, fiscalidad... –¿qué pone en fiscalidad?–: «Una política fiscal que incentive el crecimiento económico y la actividad productiva.» Muy bien. Vemos como este año va absolutamente focalizado el incremento de tasas, de una forma lineal, a todos los ciudadanos y a determinados sectores productivos que ustedes han implementado. «Política fiscal que incentive el crecimiento económico», suena a broma, pero no lo es.

La financiación de la actividad productiva –uno de tantos–: «Impulsar el sistema de avales públicos para pequeñas y medianas empresas y microempresas.» El señor Boada ha definido a la perfección cuáles eran las asignaciones presupuestarias y cómo se han distribuido. Debe ser el ahorro éste.

Innovación: «Hacer de la innovación la fuerza motriz del crecimiento económico.» ¡La fuerza motriz! Yo recuerdo que usted ha tenido alguna intervención diciendo que la innovación no podía ser un creador masivo de puestos de trabajo. Bueno, pues, parece que el que redactó el *Pla de govern* esto no lo tenía muy claro. Y lo peor es..., ¿eso cómo lo van a hacer con estos presupuestos? Yo lo veo bastante difícil.

A nivel de tejido productivo: «Recuperar la actividad del sector industrial.» Pues, fíjese usted los porcentajes de caída de la actividad industrial que hemos teni-

do en el último año, en el último trimestre y año. Y le digo: pavoroso.

En el turismo. En el turismo no hay nada que añadir, solo que les ha incorporado usted una tasa que puede hundir el sector. Ya le dije que la mejor política de publicidad que se le puede hacer al sector turístico catalán es que ustedes no le pongan la tasa; se lo van a ahorrar. Los vasos comunicantes de lo que ustedes van a gastar a través del euro que por pernoctación –o dos o tres por pernoctación– y que van a destinar ustedes a potenciar el sector turístico, yo les recomiendo que no lo hagan, porque realmente les va a salir bastante más caro.

Seguimos. Hay una serie de propuestas, que yo sinceramente no veo que en este presupuesto o en el presupuesto destinado a economía y conocimiento vaya en la línea correcta. Como tampoco veo que vaya en la línea correcta el presupuesto que se determina finalmente para universidades en investigación. Es que realmente, si queremos hacer de la investigación de las universidades el motor del crecimiento económico de Cataluña a medio y a largo plazo, me parece que no estamos yendo en la dirección correcta. Porque, realmente, si destinásemos los recursos que destinamos en algunas cosas que tienen como intención el crecimiento de las cuentas corrientes de la gente vinculada a la construcción identitaria..., los destinásemos a la universidad o al conocimiento, pues probablemente iríamos muy bien.

Como tampoco les he escuchado a ustedes hablar de qué pasa, por ejemplo, con los parques industriales. Yo he leído hoy una noticia, que decía que algunos de ellos estaban no en quiebra, pero prácticamente, y vemos como las asignaciones presupuestarias disminuyen. Tienen que hacer frente a la deuda que tienen contraída. Entonces, el modelo de los parques industriales, ¿lo vamos a reformar o qué vamos a hacer? ¿Se lo damos a salvamento, o volveremos a acusar al Gobierno de Madrid que dio un dinero para construir estos parques industriales y tecnológicos y ahora no podemos devolverlo?

En resumen, y como tengo menos tiempo y tampoco quiero a ustedes molestarles demasiado, simplemente decir que cuando uno planifica un presupuesto..., y ahora sí que intentaré hablar como Julio Feo, porque cuando a uno su madre lo entiende, no es porque baje el nivel, es porque lo intenta hacer sencillo y comprensible, que debería ser una de las funciones de la pedagogía política y de los responsables políticos, no solo para estos humildes parlamentarios, sino para el conjunto de la ciudadanía, ¿no?

Y, entonces, cuando uno tiene que ajustar un déficit, tiene que fiscalizar – y acabo presidente–, tiene que intentar tener menos gastos y aumentar los ingresos. Claro, pero ustedes dicen..., para reducir los gastos, ustedes hablan de austeridad y racionalización del gasto, pero lo único que hacen es recortar los derechos laborales en este presupuesto –en este presupuesto; en el anterior hicieron recortes de los derechos sociales, y en este, es cierto, los recortes en los derechos sociales han disminuido porcentualmente,

por lo cual tendremos que a ustedes darles la ganancia, evidentemente. Pero lo que sí es cierto es que una buena parte del recorte del gasto se fundamenta en el recorte de los derechos laborales de los funcionarios, de los trabajadores públicos –derechos; no privilegios, derechos.

Yo lo he buscado aquí, en el *Pla de govern* –lo tiene señalado, pero no lo..., por aquí andará. Yo no lo he visto, ¿eh? Cuando ustedes hablaban de la racionalización de la Administración pública, yo no veo por aquí el recorte de los derechos laborales de los funcionarios. Hablaban de otras cosas. Debía ser que en el 2011 no conocían la situación, no sabían la segunda etapa de estos recortes, o, como mínimo, no lo quisieron anunciar –lógico, claro, evidentemente.

Y después hablaba de disminuir los gastos y de aumentar los ingresos. Pero es que, para aumentar los ingresos, lo ideal sería que hubiera un balance –y digo un balance, no voy a caer en el análisis naïf–; un balance entre el aumento de los ingresos vía impuestos o tasas –o con el eufemismo que ustedes quieran determinarlo–; estos, que fuesen progresivos y no indiscriminados. Pero, sobre todo, que viésemos, el conjunto de fuerzas políticas, el conjunto de ciudadanos, que ese aumento de ingresos se intentase fundamentar en un crecimiento económico y una mínima voluntad de reactivación económica.

Yo estoy convencido que ustedes..., esta es una de las prioridades. Pero a mí me cuesta –y se lo digo con absoluta sinceridad– encontrar en su presupuesto –y en el capítulo de economía e innovación y economía y conocimiento–, herramientas que permitan avanzar en la línea de la reactivación económica y del crecimiento económico, uno de los pilares, a medio y a corto plazo, del aumento de los ingresos y, por lo tanto, de dotar a nuestra Administración de recursos suficientes como para poder hacer frente a sus obligaciones, que no son ni más ni menos que, como objetivo prioritario, blindar el estado del bienestar en nuestra comunidad; un estado del bienestar –y acabo presidente, de verdad– que ha costado muchísimo sacrificio, del que ustedes han sido una buena parte colaboradores, o parte muy importante en su construcción, y que ustedes, de alguna forma –prefiero pensar que involuntariamente, pero tengo muy claro que tienen una parte de voluntariedad–, pueden poner en riesgo.

La asignación de los recursos públicos tiene que tener prioridades, y las tuyas, desgraciadamente, no están en la línea de sus propuestas, ni programáticas ni de *pla de govern*, ni siquiera en las que ustedes nos hacen públicas aquí cuando vienen a hacer una explicación breve de sus objetivos.

Y finalizo, presidente. Ya le digo, me gustaría tener el powerpoint de esta comisión.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn de l'honorable conseller Andreu Mas-Colell. Endavant, conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies a tots els diputats que han intervingut. Aniré per ordre. Començo amb les intervencions del PSC. Els vull donar les gràcies, perquè estic d'acord que totes les observacions que han fet són observacions constructives. Ara em permetran que vagi molt ràpid adreçant-me a alguns dels punts que vostès han mencionat.

Pel que fa a la Corporació de Mitjans Audiovisuals, han fet una observació sobre serveis de qualitat, etcètera. Això..., d'alguna manera anaven al que ha de fer la corporació. Això ho decideix el consell d'administració de la corporació. És evident que, en les circumstàncies actuals, la corporació ha de tractar, com qualsevol altra de les institucions públiques de Catalunya, d'estalviar recursos i, en definitiva, fer més, o almenys el mateix, per menys, perquè no hi ha cap institució que pugui quedar al marge de les reduccions pressupostàries a les quals, desafortunadament, ens veiem enfrontats. I també, desafortunadament, el panorama dels propers mesos... –i jo confio que no siguin anys, a pesar del que diu el Fons Monetari Internacional–, doncs, no sembla que això hagi de canviar molt ràpidament.

Per tant, jo, per una banda, vull manifestar el nostre compromís absolut amb la Corporació de Mitjans Audiovisuals i amb el paper que té, paper fonamental que té en l'espai de comunicació català, però em sembla evident que no pot haver-hi cap institució que quedi al marge d'ajustos econòmics.

Sobre la capitalització de l'ICF. Efectivament, l'any passat vaig dir que estava ben capitalitzat, i tampoc negaré que això ha permès un ritme més pausat de capitalització, tant al 2011 com al 2012. I com que el 2011 i el 2012 tenim unes limitacions pressupostàries molt fortes, doncs, efectivament, ha anat bé per poder seguir aquest ritme més pausat. Faig constar que, a partir d'aquest any, la capitalització a l'ICF..., a partir del 2012, la capitalització a l'ICF ens consta com a despesa financera, és a dir, ens consta com a dèficit potencial. Això no era veritat fins ara, ha sigut una novetat d'aquest any, diguem-ne; hem salvat que l'ICF quedés inclòs en el SEC 95, però no que les contribucions a l'ICF no comptessin com a despesa de la Generalitat. També, donada la modulació de la política cap a crèdits, etcètera, els nivells de capitalització addicional que hem establert aquests dos últims anys –2011 i 2012– són, creiem, adequats. Però no tinc cap problema a reconèixer que hi ha ajudat, i hi ha ajudat molt, el fet que, el 2010, el nivell de capitalització fos alt.

Sobre els nivells d'execució, miri, això està variant molt ràpidament; efectivament, el nivell d'execució dels préstecs amb avals era del 31 per cent a finals d'octubre, però ja ha arribat al 57 per cent a finals de desembre. La nostra impressió en aquest moment és que hi ha hagut una fase de difusió lenta: es va posar en marxa..., en fi, en alguns mesos, entrat l'any; va caldre coordinar amb els bancs; els bancs també han hagut de trobar el seu angle en això; però, a partir de setembre, la nostra impressió és que això està anant cap amunt i està anant cap amunt molt bé. En fi, ho veurem aquests mesos. I no tinguin cap dubte que, si

veiem que aquestes línies no són línies que siguin productives, doncs, farem els canvis que s'hagin de fer. El que certament no abaixarem és capacitat de liquiditat i de crèdit sense ocupar. Però en aquests moments som optimistes, no tinc cap inconvenient a anar-los informant de com es desenvolupa això.

Universitats i Recerca. Ha mencionat que estaven desvinculats d'Empresa i Ocupació. Realment, parlem molt amb Empresa i Ocupació, eh? Jo diria que el nivell de coordinació és alt; però, en fi, hi continuarem...

L'acord estratègic. N'hem acabat un, ara es començarà l'altre, orientat per l'agenda 20/20 de la Unió Europea; per tant, l'acord estratègic està seguint el seu camí normal.

Pel que fa a l'acord nacional de recerca, hi haurà convocatòria en les properes setmanes, per tenir una reunió a la primavera. És cert que hi haurà hagut una interrupció d'un any, i també és veritat que un nou govern, en una situació com la que tenim, doncs, necessitava el seu temps. Hem hagut de fer dos pressupostos en un any, però l'acord, el Pacte nacional per a la recerca, que és quelcom molt important..., perquè, realment, Catalunya ha demostrat, en la pràctica dels últims anys, que té una enorme continuïtat en les seves polítiques de recerca, i això és, ho repeteixo, molt important, perquè és senyal d'un país madur. Doncs, convé que això continuï així; o sigui, aquesta convocatòria vindrà aviat.

L'Holanda del sud. Ens falta camí per ser l'Holanda del sud; és un bon referent. Catalunya no pot ambicionar ser Alemanya –Alemanya és molt més gran que Catalunya–; Holanda és també més gran que Catalunya, però és, per entendre'ns, més manejable. Són bastant més rics que nosaltres, i en aquests moments no estan passant una crisi econòmica; per tant, no és estrany que els indicadors d'R+D, d'universitats i tal siguin superiors als nostres. Però ja que estem en coses d'índexs, em permeto esmentar que una de les coses notables és que, si un mira els índexs de despesa en R+D i en universitats del Regne Unit, doncs, trobarà que estan bastant per sota dels països més avançats d'Europa, la qual cosa indica que no és només una qüestió de percentatge... (*veus de fons*) –el Regne Unit, sí–, una qüestió... (*veus de fons*) –i tant!–, no és només una qüestió de percentatges, sinó que també depèn de com es gasta, etcètera. I hem de fer esforços, per tant, per gastar bé els diners que tenim.

Pel que fa al professorat, efectivament, volem impulsar la via laboral –la via laboral permanent, la via laboral indefinida–, perquè creiem que donarà més flexibilitat i promourà més el contacte entre la universitat i l'empresa –entre la universitat i l'empresa–; aquesta és una aposta decidida.

Observo aquí, també, en algunes de les observacions que s'han fet després..., que a mi ja m'agradaria gastar més, augmentar el 4 per cent aquí, o recuperar, o donar 25 milions més a la corporació, etcètera. Tot això, malauradament, és despesa. I, per tant, tot això entra en el càlcul de dèficit. I aquest any ens toca fer un dèficit d'1,3, i, per tant, això és una limitació, no hi ha cap dubte; no és només una limitació administrativa,

és que s'incardina en les possibilitats d'obtenir crèdit, en el preu amb què es troben els crèdits, etcètera. Per tant, el que sigui gastar més, doncs, és complex.

Sobre l'emigració de talent. Què puc dir en això que no es pugui entendre malament? Tenim la capacitat que tenim de canviar el panorama econòmic. Per tant, amb un xoc econòmic com el que tenim, seria molt sorprenent que els nostres joves que no troben feina aquí no la busquessin on la poguessin trobar. I quan parlem d'internacionalització, això també compta a aquest respecte. Per tant, això és quelcom que passarà. Què és el que hem de fer nosaltres? Es pot dir: «Oh, el que hem de fer nosaltres és evitar que això passi, perquè hi hagi llocs de treball i perquè es puguin col·locar tots.» Això..., amb aquest volum, amb les magnituds que fem, hi podem ajudar una mica, però no ho podem fer amb les magnituds necessàries. En canvi, què podem fer? Miri, el que podem fer és garantir que el sistema universitari i de recerca romandrà obert; és a dir, que el que se'n vagi tindrà les portes obertes per tornar. Que mai més tornarà a passar al nostre país que el que se'n va ja no pot tornar. Això sí que ho podem garantir. I, per tant, això..., treballarem, i treballarem al màxim perquè sigui així, per mantenir un sistema obert.

Segur que han sortit altres temes, però aquests són els que ara recordo de..., ah, no!, a veure, parcs científics... En fi, no tinc massa a dir sobre parcs científics.

Beques. A veure, en beques tampoc vull desorientar ningú. A veure, tots sabem que el Govern central –de tots els colors– ha tingut una resistència numantina a transferir les beques, a pesar –a pesar– de resolucions favorables al traspass per part del Tribunal Constitucional. No puc deixar de marcar que hi ha hagut set anys d'un govern a Catalunya políticament alineat amb el Govern de Madrid i no hi ha hagut manera –i no hi ha hagut manera, eh? Per tant, ara què volen que els digui?, que el que no van aconseguir vostès en set anys nosaltres ho aconseguirem en un? L'únic que li puc dir és que la reivindicació sempre estarà allí. Sí que s'ha aconseguit –sí que s'ha aconseguit– una setmana o dues abans que s'acabés el Govern anterior, el conveni pel qual se'ns finança el que correspon, que és la gestió de beques. Perquè la gestió de les beques –la gestió de les beques estatals– les fa Catalunya. O sigui, que durant tots aquests anys hem estat finançant, del pressupost de la Generalitat, la gestió de les beques estatals. Bé, això s'ha solucionat amb un conveni on s'ha transferit el deute dels costos retardats i esperem que això continuï. Però això és la gestió, finançament de la gestió; un servei que nosaltres fem al Govern central i que està bé que el fem, però les beques no s'han transferit. Hi continuarem insistint, però recordin tota la història passada.

Com ens afectaran els ajustos pressupostaris de l'Estat? Home, ens afectaran –ens afectaran. No ho sé, com –no ho sé, com–, ja m'agradaria..., però segur que ens afectaran. I hem de procurar que pugui haver-hi diàleg i una planificació racional de com això hagi d'afectar; és a dir, espero que no es faci sense cap mena de discussió, però de segur que ens afectarà.

Campus d'excel·lència. No tenim ni idea de quines seran les inclinacions –o podria dir centres d'excel·lència Severo Ochoa, etcètera. No..., no sabem encara quines seran les prioritats de política científica per part del nou Govern. Aquests han sigut programes que ens han agradat, i si ens ho pregunten..., no, encara que no ens ho preguntin, així ho farem saber. I estarem amatents a veure com evoluciona el sistema. Seria bo –i les primeres indicacions de nomenaments, etcètera, semblen indicar-ho– que també a Espanya hi hagués una continuïtat en política científica. Ara no parlo de pressupostos, els pressupostos estan condicionats per la disposició global de diners; però estaria bé que hi hagués continuïtat en la política científica. Bé, no en tot, perquè no tota la política científica del Govern anterior de l'Estat ens agradava; però, en fi, molts aspectes sí. I estaria bé que els aspectes bons continuessin, què puc dir. Ja dic, els primers nomenaments indiquen que hi ha esperit de continuïtat.

Passo al senyor Boada. Ai, què vol que li digui, senyor Boada, jo no vinc aquí a entretenir-lo. I vostè a mi també m'avorreix. I què podem fer-hi? Cada u és com és, no podem fer-hi més. És la nostra feina, i ja està. Ho sento molt si... No, no ho sento; és a dir... (*riallles*), si l'avorreixo, miri, escolti, aprofiti-ho, eh?

A veure..., sobre el tema de la solidaritat i de l'acció exterior. Bé, diré el mateix: ja m'agradaria que tot es pogués mantenir. Li faig constar que, de fet, Catalunya practica molta solidaritat. Admeto que no la practiquem exactament per elecció. O potser..., però, en fi, em refereixo a tots els temes..., al dèficit fiscal, etcètera. Hi hauria molta solidaritat que potser preferiria dedicar-la als més pobres del continent africà, i, en canvi, doncs, no és així. I, en fi, així, però no diguem que Catalunya no practica la solidaritat, perquè la practica molt, i si la poguéssim fer voluntàriament, jo estaria molt a favor de practicar-la amb generositat.

La corporació..., que si això ho fem per exigències del PP. Miri, nosaltres fem el que creiem que s'ha de fer. I ja li he dit abans que la contracció dels pressupostos és quelcom que hem de fer; pot no ser ideal, però l'hem de fer. I això acaba afectant totes les institucions –ja m'hi he referit abans a la corporació i al CAC–, o sigui, que no vull excuses. Si hi ha alguna cosa del que fem que no li agrada, ho fem perquè tenim un pressupost a què ajustar-nos; no ho fem perquè algun partit ens ho condicioni.

Traspàs de beques, ja n'hem parlat.

Emfatitzo que el nostre compromís en recerca, desenvolupament i innovació és molt gran. Jo diria que és total. Que aquí hi ha una gran continuïtat en aquesta política, i que valorem molt el fet de mantenir Catalunya com un referent al sud d'Europa en totes aquestes dimensions. També vull assenyalar que la innovació no és només innovació tecnològica, eh? Hi ha innovació de tot tipus. I, per tant, no és el cas que la innovació no estigui relacionada també amb la creació de llocs de treball massius, etcètera.

ICF, ja he explicat el 35 per cent, etcètera.

I, finalment, diu que el nostre model és fracassat, etcètera. Home, senyor Boada, vostè és un expert en models fracassats, eh?, però..., en fi, què vol que li digui?

(*Pausa.*)

A revisar els objectius de dèficit. Miri, nosaltres aquest any 2011 no hem acceptat l'objectiu de dèficit, ens hem plantat. L'objectiu de dèficit era de 2,4, i nosaltres hem dit: «Això és impossible i volem ser creïbles.» I, per tant, no ho hem acceptat. Això ens ha creat una situació francament incòmoda, perquè a nosaltres, sovint se'ns ha... La distinció entre dir que no acceptaves l'objectiu europeu o agafar-ne un altre i després complir-lo o no ha quedat una mica perduda. Nosaltres no ens podem permetre dos anys d'anar per lliure respecte a això. Hem anat per lliure un any, però aquest segon any ara toca no anar per lliure. Jo lleigeixo la premsa, com vostè, i veig el que diu el ministre Montoro, etcètera. O sigui, que jo diria el mateix. I seguirem Brussel·les. Si Brussel·les canvia aquest 4,4 i 1,3, doncs, evidentment, nosaltres seguirem Europa, però... Nosaltres no podem anar per lliure –hi hem anat un any–; crec que això és el que havíem de fer, perquè hi ha un valor superior al d'anar per lliure, que era no fer volar coloms, i nosaltres creiem que l'1,3 és un objectiu difícil però que es pot complir i, per tant, estem disposats a complir-lo.

Als d'Esquerra..., al senyor Sergi de los Ríos, gràcies també per la seva intervenció, també hi ha molts punts que són molt rellevants i que reconec que intenten ajudar. Sobre la corporació sóc molt conscient del paper per a la indústria audiovisual catalana i per a la llengua, i per aquesta raó, repeteixo que el nostre compromís amb la corporació és complet. Però també menciono que res pot quedar al marge d'ajustos, res pot quedar al marge d'un impuls d'estalviar, i que la corporació, doncs, potser també pot fer guanys d'eficiència i que els guanys d'eficiència que faci també seran bons per a la promoció de la indústria audiovisual catalana; té un paper, però potser encara podria tenir-ne més.

Ha proposat que incrementem 25 milions. En fi, jo li haig de dir el que ja he dit abans, que aquests 25 milions anirien a dèficit; o sigui, vol dir que si estem compromesos amb el nivell de dèficit de l'1,3, doncs, aquests 25 milions han de sortir d'alguna banda, no poden sortir de... (*Veus de fons.*) No, però vostè ha suggerit que ens endeutem més. No, no ens podem endeutar més, estem acotats al nivell d'endeutament de l'1,3, o sigui que ja tenim tota la capacitat de deute presa. O sigui, que si els 25 milions..., alguna altra cosa ha de baixar. I, bé, podríem escoltar les seves idees sobre aquest particular. Però, de totes maneres, m'atreveixo a dir que també és important la sostenibilitat. Com estem, amb l'experiència que hem tingut els últims tres anys, seria un comportament molt imprudent mantenir, diguem-ne, institucions sense ajustar-se, confiant que l'any que ve les coses s'arreglaran. L'experiència d'aquests anys ens indica que això no pot ser, que hem de començar a pensar a construir la sostenibilitat de l'essencial, i com que la corporació és essencial, hem de treballar per aconseguir la seva sostenibilitat.

ICF..., ja m'hi he referit. Ha dit que hem de continuar insistint i aplicant imaginació. Hi estic completament d'acord, i això és el que he volgut dir en dir que si veiem que no funciona, doncs, explorarem altres bandes però no ens ficarem en una rutina que no funcioni. Estem esperançats, però amb els ulls completament oberts.

Equipaments i Edificis de Catalunya, en quina situació es troba? Miri, està en procés, ara hi ha una pròrroga; és a dir, els processos de privatitzacions ens han agafat en un moment particularment complicat. I llavors, pel que fa a ICF Equipaments o el que era ICF Equipaments, Equipaments i Edificis de Catalunya, no es va poder fer l'assignació i ha calgut canviar algunes de les condicions. I ara ja està en procés de pròrroga..., fins quan?, a finals de gener?, finals de març? (*Veus de fons.*) Bé. A finals de març; o sigui, el procés continua. Algunes de les participacions en empreses grans estan a EPLICSA. Evidentment, les participacions que tenim les tenim, no poden desaparèixer, i, per tant, tenim un hòlding on hi han accions de les empreses grans que tenim. El que volem dir és que la política de finançament no passa necessàriament per aquestes empreses, però, és clar, les que tenim..., mantenim les carteres d'accions.

Senyor Pere Aragonès, sobre les delegacions a l'exterior també li puc dir que la política és d'optimitzar. Tampoc ha d'esperar que ho mantinguem tot exactament com ho van deixar vostès; el que és lògic és que nosaltres tinguem el nostre punt de vista, potser amb una mica més d'èmfasi en el tema de, diguem-ne, la diplomàcia econòmica i que fem ajustos, però, d'això..., i també tenim en compte la situació econòmica actual, és del que es tracta. I si en això coincidim amb altres partits, magnífic; i si no coincidim amb altres partits, doncs, nosaltres continuarem amb la nostra política d'optimitzar la representació exterior.

També li vull dir que pensem que seria una imprudència monumental pensar que podem prescindir completament d'acció exterior i confiar-la, per exemple, a seccions de les ambaixades espanyoles, perquè la trajectòria històrica de les ambaixades espanyoles no ha sigut molt bona pel que fa a la promoció econòmica, molt important per a nosaltres. Sí, evidentment, ja li asseguro jo que si les ambaixades espanyoles canvien i si fan mèrits i si es fan estimar, doncs, escolti, nosaltres no volem gastar més diners dels que gastem.

Beques, ja n'he parlat.

Sobre els centres, coses molt ràpides: el Laboratori de Llum Sincrotró és una institució que s'està tancant; no és el sincrotró, és una cosa instrumental que ha existit abans i durant la construcció del sincrotró, però que ara es tanca; per això baixa el 95 per cent. Tots els altres centres que he mencionat, d'observacions..., cada un té la seva història. Recordi que les adopcions són no lineals, i que em sembla que les xifres que he reproduït es refereixen al pressupost global dels centres, que és molt diferent de la contribució de la Generalitat. Una conseqüència que en els pressupostos també hi posem el sector públic és que hi posem els pressupostos de les diferents institucions, però a

aquests pressupostos típicament la contribució de la Generalitat és una proporció petita dels ingressos d'aquests. Per tant, algun que puja molt, aquest pujar molt pot no ser perquè nosaltres hi posem diners, sinó perquè han rebut contractes europeus o ajuts europeus que els representen una expansió de la situació. Per tant, no puc jutjar ara cas per cas, però hi ha una distinció entre contribució de la Generalitat i pressupost dels centres.

Sobre els 1.000 milions... Home, jo reconec que, de les seves idees sobre el particular, se'n pot parlar de totes; de totes maneres, recordi que el pressupost que hem confeccionat ja inclou pràcticament 888..., pràcticament 1.000..., no, no..., més: 1.500 d'ingressos addicionals per mantenir el nivell de despesa. Si aquí hi poséssim més ingressos per crear més despesa, estaríem entrant en una situació en què aquest any gastaríem més que l'any passat. Això no va amb els temps i no va amb les perspectives, no... Cantaríem –cantaríem–, si nosaltres ara sortíssim amb un pressupost superior al de l'any passat. De fet, tingui per segur que algun retret rebrem pel fet de mantenir essencialment el nivell de despesa de l'any passat, i haurem d'explicar que, de fet, no el mantenim, perquè els interessos puguen, i coses similars als interessos, com són els pagaments diferits, puguen. O sigui, que realment sí que estem fent un esforç, però algú, a instàncies europees o organismes, etcètera, ens dirà que no és realista mantenir el nivell de despesa. I si l'augmentéssim, li asseguro que..., jo diria que no toca, ara.

Ciudadanos, el senyor de Ciudadanos... En fi, ja no sé què dir-li, perquè jo ja he gastat el meu temps, a vostè també l'avorreixo..., crec que ha dit no sé què *cadenciosa*... Jo crec que deixaré d'avorrir-lo i ja passaré a una altra cosa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Ara tinguin en compte que és el torn de resposta dels grups parlamentaris, que mirarem que s'ajusti, si vostès són tan amables, a uns cinc minuts, perquè anem tard sobre l'hora prevista; però, perquè així ens ho han demanat alguns diputats, ara interromprem el treball de la comissió, per cinc, set minuts, i el reprendrem immediatament després d'aquest temps.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i catorze minuts i es reprèn a tres quarts de set i catorze minuts

El president

Senyores i senyors diputats, si els sembla, amb el seu permís, reprendrem els treballs de la comissió.

Estan entrant ara mateix dos diputats..., i, entrant, doncs, aquests dos diputats, donarem per començada la segona part de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost. I ho fem..., recordin que ho fem en el

torn de resposta, de rèplica dels grups parlamentaris a la segona intervenció del conseller Mas-Colell.

Els prego que s'ajustin, en la mesura del possible, a aquests cinc minuts de resposta que preveu el Reglament.

Honorable diputada, serà vostè qui prendrà la paraula? (*Veus de fons.*) Doncs, té vostè la paraula, endavant.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, no ens porti a cap equívoc, eh?, senyor honorable conseller. El nostre grup sempre serà constructiu. Ho va ser la senyora Rocío Martínez-Sampere l'altre dia, encara que vostè li va dir que feia perdigonades; o també en el debat polític de fons amb el senyor Ernest Maragall; o jo mateixa. Perquè ens devem al país. I sap la..., en un moment de menys ingressos, els ingressos i despeses són molt importants. I el coneixement, aplicat al desenvolupament econòmic, social, cultural i territorial, és la clau. Amb humilitat, però tots ens hem equivocat de model econòmic –tots. No vam fer els deures quan tocava. I si no els tornem a fer, l'economia especulativa o el model econòmic sense ordre manarà.

Quatre punts de reforç, honorable conseller, que espero que puguem acordar demà mateix entre els partits que avui estem al Parlament, però també en aquest Parlament: reactivació de l'acord estratègic, posant el coneixement, l'educació superior, la recerca i la transferència en el nucli dur del motor del canvi. Segon, estarem presents –i activament presents– en l'avaluació del Pacte nacional per a la recerca i a refer-lo fins al 2020. Tercer, aquest any, pacte per a les universitats. I, quart –i acabo aquí–, algun dia ho haurem de fer, per això li ho preguntàvem: hem tingut un saldo migratori d'immigració com pocs països al món –excepte en zones bèl·liques– d'un milió i mig de persones en quinze anys. Per què? Per un model econòmic que va fer un efecte crida de persones de diferent tipus de qualificació que ara ha fracassat. Això té conseqüències, si no liderem políticament l'economia i la demografia –la demografia–, conseqüències molt importants –molt importants. Ara, per primera vegada comencem –no és l'única vegada a la història de Catalunya– un fenomen emigratori. Nosaltres també volem –ja és així– que la gent se'n vagi pel món, s'internacionalitzi; però és més seriós això. Perquè si caïem en la temptació, a vegades –que ho sembla–, del determinisme i que nosaltres no hi podem fer res, que només hi pot fer el món, Europa, no sé què... No..., no és veritat –no és veritat.

I acabo, perquè –vostè ho sap– he parlat d'Holanda perquè el president Mas en parla, però hi ha una relació clara entre l'ocupació de qualitat i l'educació superior –hi incloc els cicles formatius de grau superior–, i la inversió publicoprivada en recerca i transferència, i també d'ascensor social de redistribució d'oportunitats i de cohesió social. Només cal veure Suècia, Països Baixos, Dinamarca, Regne Unit –és igual, la distribució publicoprivada la podem comentar–, el Japó, Corea, etcètera. Aquest és el model. Ho hem anat fent..., ho hem anat fent junts. Ja prou de parlar del

passat, perquè el passat l'hem compartit; ens hem equivocat tots amb el model econòmic quan tocava, i, per tant, tots en som responsables.

I, per tant, aquells tres elements: acord estratègic, pacte nacional i pacte per a les universitats.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, honorable diputada. Ara és el torn d'Iniciativa per Catalunya Verds; diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Mas-Colell, no s'enfadi perquè jo li he dit el que li he dit al principi, més que res perquè vostè és el que compareix, vostè és el que governa, vostè és el conseller d'Economia i Coneixement i a vostè se li exigeix, doncs, que pugui explicar, no només a nosaltres sinó a tota la població, doncs, què significa l'exercici pressupostari. Res més, exclusivament això.

A més a més, jo li he explicat amb dades el fracàs de les seves polítiques; de la meua visió del fracàs de les seves polítiques, li n'he exposat dades. No sé què vol dir quan parla que jo sóc un expert en models fracassats; espero que no es refereixi al fet que la nostra alternativa és semblant a la cubana, com el senyor Homs va dir fa pocs dies. Jo a vostè el tinc per molt més intel·ligent, no crec que digui exactament el mateix.

Dues qüestions que són un dubte que se'm genera. No entenc què vol dir amb «mantenir un sistema obert». La senyora Geli deia la immigració que hi havia, important, de joves. Vostè diu que el que se'n va pot tornar i que mantindran un sistema obert perquè els joves tornin. No sé exactament què és el que vol dir que mantindran; evidentment, poden tornar quan vulguin, però no entenc què és el que vol dir.

I l'altra pot ser un error: el traspàs de beques no fa set anys que nosaltres, el Govern d'esquerres no el va fer, sinó que l'Estatut és del 2006; en fa menys, que no pas el 2003, quan nosaltres vàrem entrar al Govern. De totes maneres, Déu n'hi do, eh? Però més que res és perquè diguem les coses tal qual.

I dues qüestions més, i acabo, insistir en la proposta, senyor Mas-Colell, que no la faig només extensiva a vostè, sinó al mateix Mas, ja que tenen l'entrevista amb el senyor Rajoy. Vostè em diu: «Seguirem Brussel·les, no podem anar per lliure.» Però no creu, vostè, que això seria un element d'il·lusió, ja que utilitzen sovint aquesta paraula per a la població, que el seu Govern digués: «No podem continuar amb aquesta política de retallades que provoca una situació de patiment a molta gent i nosaltres, com a Govern, diem que no volem continuar amb aquesta política de retallades i de dèficit, sinó que volem tenir una política molt més expansiva per tal de mantenir l'estat del benestar.» Vostès no poden transmetre això a la població i anar a Madrid, ja que hi tenen influència i estan

pactant amb el Partit Popular aquí, i dir-los: «Senyors, aquest és el nostre parer.» Jo no dic quin seria el resultat final, però no pot dir el Govern de la Generalitat, dir «no volem continuar», ja que vostès diuen que no ho fan expressament ni es deleixen per fer aquesta política? Doncs, per què no són políticament forts i proposen a Madrid que es canviïn el sistema, que allarguin i que el dèficit no sigui aquest tan duríssim, que ens provoquen una situació molt difícil per a la nostra gent i quasi –quasi– de recessió? Per què no ho poden dir?

I el mateix pot dir el senyor Rajoy del Partit Popular, també ho pot dir a Brusselles, ell que sí que té representació directa. Per què no? Com ho diuen..., hi ha molta gent, molta gent en aquests moments ho està dient, i està dient que així ens n'anem a la recessió i ens n'anem a una situació més difícil. Si no, no són creïbles quan diuen vostès que els sap molt greu fer aquest tipus de polítiques, perquè tenen l'oportunitat, si més no, perdoni, d'expressar-ho. Hi insisteixo, no vol dir que això vagi..., sigui veritat o que es pugui portar a terme, però sí que ho poden expressar, i això donaria una càrrega de..., la població entendria molt més què signifiquen, doncs, aquestes polítiques.

Miri, jo ja sé que a mi no..., i al meu grup parlamentari vostès no el creuen; i em sembla molt bé, no em sembla pas malament. Però deixi'm que acabi amb una petita lectura en castellà del senyor Stiglitz, ja sap que li tinc una certa simpatia; més que res és premi Nobel d'economia, jo crec que, d'economia, n'entén una mica. I miri, una cosa que a mi em sembla..., hi insisteixo, no em cregui a mi, però miri a veure si pot escoltar l'Stiglitz i pot tenir una raó, a veure si s'assembla una mica a algunes qüestions que jo li he plantejat.

Diu: «Una mayor inversión para adaptar la economía al calentamiento global ayudaría a estimular la actividad económica, el crecimiento y la creación de empleo.» Bé. «Impuestos más progresivos que redistribuyan desde los ingresos altos hacia los medios y bajos simultáneamente reducirían la desigualdad y aumentarían el empleo al impulsar la demanda total.» Bé. «Los impuestos más elevados a los ricos podrían generar ingresos para financiar la necesaria inversión pública y proporcionar cierta protección social para quienes menos tienen, incluidos los desempleados.» Bé. «Incluso, sin ampliar el déficit fiscal, esos aumentos de presupuesto equilibrado en los impuestos y el gasto reducirían el desempleo y aumentarían el producto.»

Però, diu –i acabo–: «La política y la ideología en ambos lados del Atlántico» –la política y la ideología en ambos lados del Atlántico es refereix a Europa i als Estats Units– «no permetrà que nada de esto ocurra. La fijación en el déficit inducirá a recortes en el gasto social, empeorando la desigualdad. De igual manera, la persistente atracción hacia la economía de oferta, a pesar de toda la evidencia en su contra, especialmente en periodos de alto desempleo, evitará que se aumenten los impuestos a quien más tiene.»

No només Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa diuen això, sinó persones tan importants i de tan conegut prestigi com el senyor Stiglitz. També vostès podrien repetir a Madrid que vostès volen això per al país, però no ho fan. La ideologia mana i la seva és la que apliquen en el nostre país des de fa un any.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn, diputat Aragonès, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té vostè la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Bé. Honorable conseller, utilitzarem aquest torn per fer algunes petites precisions i sobre alguna de les nostres preguntes i algunes de les seves respostes, no?

Clar, quan vostè ha dit que tant de bo poguessin fer seves les ambaixades espanyoles, jo no sé si ho deia amb ironia o realment confirmava que el que van pactar dijous passat al Parlament, que era estudiar-ne el tancament, era directament que tancaven. Per tant, com que veig que, quan dic «ironia», vostè em fa que sí amb el cap, em deixa una mica més tranquil. Però seguirem molt amatents, perquè entenem que cal vigilar molt de no acceptar com a normal una part del discurs que el nacionalisme espanyol ha estat fent contra la projecció exterior catalana i que no s'ha fixat..., aquests criteris d'austeritat, etcètera, no s'apliquen també el mateix recer a la seva projecció exterior, perquè dades n'hi han i una pila. En l'àmbit de..., per tant, em deixa més tranquil, però seguirem atents.

En l'àmbit de recerca, centres de recerca, li hem fet la pregunta sobre aquestes xifres que ens sonaven..., que no enteníem. Per tant, la resposta també ens ha tranquil·litzat, i també, doncs, seguirem atentament la casuística concreta de per què es puja, per què baixa el pressupost de cada centre de recerca. I, en tot cas, celebrar que no siguin lineals els ajustos, no?

En el tema de l'Institut Català de Finances, que abans també ha..., vostè ha respost al meu company Sergi de los Ríos, li tornem a insistir en una idea, i és que haurem de ser innovadors per fer arribar el finançament a les petites i mitjanes empreses en una proporció molt major del que estem sent capaços de fer-ho ara. Perquè l'Institut Català de Finances ho fa de la mà de les entitats de crèdit; unes entitats de crèdit que estan enmig d'una tempesta, a vegades sembla una tempesta perfecta. Per tant, potser no són els millors companys de viatge per poder fer arribar el crèdit. També som conscients dels límits de l'Institut Català de Finances quant a capacitat de monitoritzar les inversions, d'un coneixement del mercat més gran, de l'estructura pròpia de comercialització d'aquestes ajudes, no? I també de les limitacions financeres. Per tant, aquí haurem de ser innovadors i nosaltres, doncs, ens posem a disposició.

I després, sí que ens ha sorprès una de les raons que avui ha posat sobre la taula i que no es va posar l'altre dia, per no acceptar les propostes alternatives d'ingressos que havíem plantejat des d'Esquerra Republicana. Diu: «Si tinguéssim un pressupost més alt...» Vostè deia: «Si tinguéssim un pressupost més elevat de la Generalitat aquest any que l'any anterior, cantaríem.» Clar, aleshores, vol dir que tenim la possibilitat de tenir-lo i estem dient que no? També, evidentment, vostè em podria dir: «Miri, les seves propostes, tècnicament, doncs, podrien tenir efectes no desitjats», i d'aquí en podríem discutir. Però creiem que és important que no deixem passar l'oportunitat de..., en primer lloc, que la càrrega dels esforços per sortir de la crisi sigui molt més equitativa; això per nosaltres és essencial. I els missatges que s'han anat donant al llarg d'aquest any, forçats per una situació de tancament dels mercats financers i de caiguda dels ingressos, són que el pes ha recaigut sobre, possiblement, els sectors que ja no poden aportar gaire més de sacrifici perquè ho estan sacrificant tot, i que encara hi ha d'altres sectors que podrien aportar més. Per tant, aquí nosaltres ho tornem a repetir.

I, clar, si bé és cert que en molts estats estan fent una política de contenció del seu pressupost, i el pressupost en termes sobre el PIB, doncs, s'estanca o es redueix, per exemple, veiem que la Comissió Europea ha augmentat el seu pressupost per a aquest any. El pressupost de la Unió Europea, presentat per la Comissió, augmentava un 4,6 per cent. Finalment, després de passar pel raser del Consell de Ministres d'Economia a nivell europeu, doncs, al final augmenta només un 2; però sí que hi ha pressupostos expansius. Per tant, si en tenim l'oportunitat, ho podríem fer, perquè això vol dir que demanem menys sacrificis a la nostra gent i podem introduir nous *inputs* per a la reactivació econòmica.

Per tant, ja sabem que vostès no ens van acceptar aquesta esmena a la totalitat que vam presentar, alternativa, amb text alternatiu, però ho presentarem com a esmenes parcials. I, per tant, aprofito que avui el tenim aquí, doncs..., aprofito l'oportunitat per fer-li arribar que s'ho tornin a pensar i que mirin si poden i si creuen que pot ser positiu acceptar algunes d'aquestes propostes, perquè nosaltres estem convençuts que reduiria l'esforç que han de fer sectors del nostre país que, potser, amb la reducció de la qualitat del serveis públics i amb l'augment de taxes que es preveu, potser l'esforç que estan fent en aquests moments ja comença a ser inassumible.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat Aragonès. Té la paraula el Subgrup de Ciutadans; diputat Cañas, pot començar la seva intervenció.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidente. *Conseller*, decia Spike Lee en el año 2009 en una película, *Passing Strage*, decía: «Mis pe-

lículas pornográficas las protagonizan hombres de negocios vestidos.» Y yo podría decirle, en el año 2012, que los peores modales, la mayor falta de educación que yo he vivido como representante público lo protagonizan los hombres mejor educados. Y esto debe ser una seña de identidad de su departamento, porque el señor Homs me respondió con el mismo desdén, le diría de falta de educación a una intervención que tuve en su presentación de los recortes de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales.

Mire, yo no sé si a ustedes les molesta la presencia de Ciudadans –o de Ciudadanos, como llama usted– en este Parlamento. Yo solo les pediría..., no por mí; a mí, sinceramente, su mala educación respecto a este parlamentario no le voy a decir que me sea irrelevante, porque siempre produce un efecto..., pues, un poco de tristeza, ser tratado así por nadie, pero yo simplemente le pediría y le rogaría que tuviese usted un poco de consideración por ciento diez mil ciudadanos de su comunidad –un poco.

Yo no sé si las preguntas que le he formulado, las reflexiones, las comparte usted, supongo que no –y casi espero que no–, pero merecerían una respuesta, puesto que usted viene aquí a dar explicaciones, y no a ningunear ni a faltar al respeto a ningún representante. No es la primera vez que tengo este tipo de diálogo con usted, y sinceramente lo lamento profundamente. Lamento profundamente que usted no tenga la dignidad de mirarme ni durante un solo segundo en ninguna de mis intervenciones. A mí me parece sencillamente lamentable e impropio de un *conseller* de mi Gobierno, como ciudadano y como representante parlamentario de un subgrupo que tiene la misma legitimidad que tiene cualquier representante de esta comisión. Y ¿sabe qué? Tiene más que usted. Tiene más que usted porque soy un cargo electo. Y usted me debe un respeto. No a mí, sino a los ciento diez mil ciudadanos que represento, y que tengo el honor –el honor, no su honor, el mío– de representar en esta comisión.

Entonces, yo lo que le voy a pedir al presidente de esta comisión es amparo. Y después, lo que voy a hacer va a ser presentar una reprobación por su comportamiento intolerable e indigno en esta comisión; no sólo conmigo, sino con otros representantes que a usted no le gustan. Y que a usted le gustemos o no le gustemos en este ámbito es absolutamente irrelevante –irrelevante–; uno espera, de un representante público, o de un representante de un gobierno, un mínimo, unos mínimos –unos mínimos.

Hay formas que no se comparten, hay tonos que a veces resultan hirientes, y eso entra en el juego del debate parlamentario y político. Ah, el ningunear, el no responder, el faltar al respeto, las medias sonrisas, los malos gestos, el desdén, deberían estar expulsados –expulsados– de las formas parlamentarias. Repito: fondo y forma son necesarios. A veces, algunos nos equivocamos y yo soy el primero en reconocer que en ocasiones uno tiene un tono, o tiene incluso a veces unas formas que no siempre son las adecuadas, pero entre eso y faltar al respeto desde la no respuesta y desde el desdén..., no «cadencioso»; «cadencioso»

no es ningún insulto, ¿eh?, ni es una falta de respeto, es una forma de intervenir.

Ya le he dicho al presidente que lamentaba haber de perder mi tiempo en esto, lo lamento profundamente. Me gustaría preguntarle cosas, me gustaría reflexionar con usted acerca de si usted se molesta por las palabras de un diputado, cómo tienen que estar los centenares de miles de ciudadanos de Cataluña que se ven afectados por sus decisiones, por su decisión. Cómo tienen que estar los más de dos mil funcionarios afectados por su decisión presupuestaria. Cómo tienen que estar afectados los millones –y digo «millones»– de ciudadanos de Cataluña que están aumentando incorporándose al perímetro de la pobreza, cuando a usted solo le preocupa el perímetro del SEC.

A mí lo que me gustaría, y espero y deseo, es que ninguno de los ciudadanos de Cataluña le trate a usted con la falta de respeto que ha tratado usted a este diputado.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, senyor Cañas. Només per fer-li una consideració. Entén, aquesta presidència, que la manera d'emparar el seu dret a la paraula és, com no pot ser d'una altra manera, que vostè intervingui en els termes que ho ha fet, independentment de com els diputats i diputades considerin –i els nostres convidats, avui– l'abast de les seves paraules. Però aquesta és l'empara que, evidentment, un president d'una comissió ha de donar a qualsevol diputat de qualsevol grup parlamentari.

Dit això, jo no sé si el conseller Mas-Colell desitja fer algun altre tipus d'intervenció..., tot advertint-lo, això sí, conseller, que això obriria torn. *(Pausa.)* Ho deixem aquí? *(Pausa.)* Doncs, gràcies, conseller.

Ara és el torn dels grups que donen suport... –o no suport, està per veure; disculpi'm, diputat Coto, de les presumpcions, a vegades el subconscient té aquestes coses–, que no han presentat esmena a la totalitat.

Els adverteixo, de totes maneres, diputat, que vostès tenen una mica menys de temps que els grups que han presentat l'esmena, està al voltant d'uns deu minuts. Aquest president serà tan flexible amb vostès com ho ha estat amb els grups que han presentat l'esmena, però els prego, sent l'hora que és, que vostès mirin d'ajustar-se al temps en la mesura de les seves possibilitats.

Gràcies.

Diputat Coto, en nom del Partit Popular, té vostè la paraula.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Efectivament, nosaltres no som un partit que donem suport al Govern i no hem presentat esmena a la totalitat. Quant a les nostres intervencions, el senyor Chumillas, el diputat Chumillas farà, doncs, la part respectiva a Coneixement.

Tal com vam fer en el projecte de pressupostos, en el debat de totalitat en el Ple del Parlament, doncs, el Grup Parlamentari del Partit Popular no vam presentar esmena a la totalitat, i en aquest cas, doncs, actuarem amb la mateixa responsabilitat i no donarem suport a cap de les esmenes a la totalitat presentades a les diferents seccions pressupostàries.

Tot i no compartir alguns dels aspectes del pressupost que se'ns presenta, en aquest cas no posarem en perill l'aprovació del projecte de pressupostos en les seves seccions pressupostàries. Tot i això, en el que ens ocupa en aquesta comissió, la posició del nostre grup, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, no serà la mateixa en els dos departaments que se'ns han presentat. Així, doncs, quant al departament del pinyol, anomenat «Departament de la Presidència», el Partit Popular de Catalunya no votarem contràriament a les esmenes a la totalitat presentades.

I vull començar, primer, referint-me a la intervenció de l'exposició del powerpoint que ha fer el conseller d'Economia, i dir que difereix del que ens havien anunciat quan va presentar el conseller d'Economia, el senyor Andreu Mas-Colell, el pressupost. En aquest cas, en el dossier que ens va presentar el conseller d'Economia, el senyor Andreu Mas-Colell, deia que la reducció del pressupost de la Presidència seria l'11,8 per cent, i en el powerpoint que ens ha ensenyat ara diu 11,6 per cent. Per tant, no entenc com d'un powerpoint o d'una presentació a aquesta difereixen els números, trobant-nos en el mateix tràmit parlamentari.

Per tant, tot i això no votarem contràriament, perquè, tot i que disminueix gairebé un 12 per cent el pressupost del departament del pinyol o secció pressupostària del pinyol, el seu pressupost supera el pressupost de Governació, Agricultura, entre d'altres. M'imagino que, a l'hora de fer el pressupost, el pinyol no podia permetre que un departament d'Unió Democràtica, doncs, tingués més pressupost que el departament del pinyol o Departament de la Presidència, i això porta, incomprendiblement, per qüestions, imagino, de partit, que el pressupost de la Presidència, el pressupost de les atencions protocol·làries, el pressupost de les delegacions a l'exterior, de les publicacions, de les activitats de promoció i de la publicitat estigui per davant de pressupostos com els d'Agricultura i Governació, casualment governats o dirigits per Unió Democràtica, o el de Cultura, que està dirigit pel socioconvergent perfecte, el senyor Ferran Mascarell. Casualment, doncs, el pressupost del departament del pinyol, del Departament de la Presidència, gairebé duplica el pressupost de Cultura.

En aquests pressupostos, i en la seva llei d'acompanyament, el Govern de Convergència i Unió ens proposa una taxa turística, una taxa per accedir a la sanitat, taxes per accedir a la justícia, inclús treu deduccions a la indústria càrnica en els escorxadors; no suposa, aquesta previsió d'ingressos, de posar aquestes taxes i treure aquestes deduccions, més de 220 milions d'euros. Per tant, se'ns proposa castigar un dels pocs actors que funciona en la nostra economia, com és l'activitat turística, i generar desigualtat per als ciutadans catalans envers la resta de ciutadans espanyols

en l'accés a la salut o l'accés a la justícia, per no recaptar ni la meitat del que suposa el departament del pinyol o Departament de la Presidència; departament profundament ideològic i amb poc servei a la societat.

Per tots aquests motius, el Partit Popular de Catalunya hem presentat un conjunt d'esmenes, amb l'objectiu de disminuir la despesa supèrflua, improductiva i innecessària del Departament de la Presidència i, d'aquesta forma, atenuar la pujada d'impostos i taxes que ens proposa el Govern de Convergència i Unió. I serà depenent de l'esforç que faci el Govern en incorporar aquestes esmenes que ha presentat el Partit Popular de Catalunya, que, finalment, aquest pressupost, en els debats posteriors, tant el d'esmenes com final en el Ple del Parlament, podrà o no prosperar.

Quant al pressupost d'Economia, aquest disminuirà, segons les dades que ens ha mostrat el conseller d'Economia... –i, en aquest cas, sí que coincideixen amb les dades inicials que ens va donar el conseller d'Economia quan va presentar el pressupost–, el pressupost d'Economia disminueix un 9 per cent aquest any 2012 respecte a l'any 2011, la qual cosa ens sembla coherent amb la política portada a terme pel Govern per tal de complir amb els objectius de dèficit. Per això, la nostra posició de vot, en aquest cas, en el cas del Departament d'Economia i Coneixement, no serà la mateixa que en el departament del pinyol o Departament de la Presidència.

Tot i això, esperem que la disminució de més d'un 9 per cent en el pressupost d'Economia no porti a una pitjor eficiència o a un pitjor servei per part de la conselleria d'Economia i que no ens situï en situacions com la que vam veure el passat mes de desembre, en què la conselleria d'Economia, doncs, s'equivocava a l'hora d'efectuar els pagaments als treballadors públics. Per tant, esperem que aquesta disminució de pressupost no signifiqui pitjor servei i no produeixi, doncs, situacions com les viscudes el passat mes de desembre.

El Partit Popular de Catalunya també serem especialment exigents, en l'àmbit de les esmenes, per tal d'augmentar el suport a emprenedors, autònoms, petites i mitjanes empreses, microempreses i empreses en general, en ampliar el paper de l'Institut Català de Finances per tal de convertir-lo en una palanca, en la necessitat d'augmentar el teixit productiu i les idees de negoci que es produeixen des de Catalunya. Si no s'augmenten les idees de negoci a Catalunya, existents, i no s'aconsegueix incrementar el nostre teixit productiu, serà impossible recuperar-nos de l'actual situació econòmica, amb la qual cosa aquest també serà un eix bàsic que portarà a terme el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya en els posteriors debats.

El Partit Popular de Catalunya, com a partit amb voluntat de govern a la Generalitat de Catalunya, i que governem importants municipis de Catalunya, consells comarcals i diputacions de Catalunya, i que governem en el conjunt d'Espanya, no podem permetre que Catalunya quedi bloquejada sense que el pressupost superi aquest primer tràmit parlamentari de totalitat.

Quina imatge donaria Catalunya davant dels nostres creditors i inversors, si avui el Parlament de Catalunya fos incapaç d'aprovar aquest primer tràmit parlamentari com és el debat de totalitat? Quines conseqüències tindria en l'ocupació, el dèficit o la inversió, que avui el Parlament de Catalunya bloqueges, tombés el projecte inicial de pressupostos? Quines possibilitats d'endeutament de l'economia catalana hi hauria si avui el Parlament de Catalunya tombés, bloqueges el projecte inicial de pressupostos? Quines conseqüències tindria la prima de risc del regne d'Espanya demà, si avui el Parlament de Catalunya..., l'altre dia, en el debat en el Ple del Parlament de totalitat dels pressupostos, o avui, o en qualsevol secció pressupostària, es tombés el pressupost? Quines conseqüències tindria per a l'endeutament, per a les possibilitats d'endeutament de Catalunya i també del conjunt d'Espanya?, perquè no hem d'oblidar que Catalunya representa gairebé un de cada cinc euros, en termes de PIB, del conjunt d'Espanya.

La societat catalana no vol polítics que només pensin en les properes eleccions, sinó que vol polítics que busquin solucions, vol polítics que afrontin els problemes, i és amb aquesta actitud amb què estem i estarem el Partit Popular de Catalunya, liderant l'oposició al Parlament de Catalunya, amb fermesa i exigència i, alhora, amb responsabilitat i de forma constructiva. Així, doncs, mentre els del dèficit ocult, els de les factures amagades sota el calaix, els màxims responsables de la situació actual s'amaguen i intenten bloquejar el pressupost, i mentre Convergència i Unió continua capficada amb la seva geometria variable o geometria de la confusió, el Partit Popular de Catalunya som els que de forma responsable, amb amplitud de mires, hem evitat un altre cop que Catalunya entri en el caos financer i econòmic sense pressupostos.

I és per aquest motiu que, avui i a l'últim Ple, el pressupost i ara les seccions pressupostàries, es passarà aquest primer tràmit parlamentari i s'iniciarà el tràmit d'esmenes en què el Partit Popular de Catalunya treballarem intensament per tal d'introduir importants canvis en el projecte de pressupostos que assegurin complir amb el dèficit, atenuar les pujades d'impostos i taxes, destinar més despesa a serveis socials i fomentar l'activitat econòmica.

Gràcies, senyor president. I la part de Coneixement la farà el nostre diputat Pedro Chumillas.

El president

Diputat Chumillas, vostè farà aquesta part, però li queden trenta segons. Serem flexibles, però... No ens volem perdre la seva intervenció i serem flexibles, però li prego que, ja que el senyor Coto ha esmerçat pràcticament tot el seu temps, vostè s'ajusti al temps el màxim que pugui.

Gràcies, diputat.

Pedro Chumillas Zurilla

Li ho agraeixo, senyor president. Honorable conseller, senyor secretari general de la Presidència, senyora secretària general d'Economia, diputades, diputats, con-

vidats, bàsicament estem d'acord amb les línies que el senyor conseller ens ha presentat en l'àmbit universitari i en l'àmbit de recerques.

Seré molt breu. Atès que la retallada pressupostària grossa en aquest departament o en aquestes universitats es va fer l'any passat, ens agrada que aquest any hagi sigut molt moderada. Entenem que l'eficiència necessària buscada a les universitats es produirà necessàriament, doncs, i en allò contribuirà molt el Consell Interuniversitari, que crec que és ara mateix, juntament amb la comissió de governança..., però, ho he dit al revés, on parlarem més dels aspectes qualitatius. Aquí venim a parlar d'un pressupost –números–, i em sembla que no hi ha massa problema. Les partides són correctes, entenem que són correctes –m'estalviaré coses, perquè el senyor Coto, en fi, s'ha passat una mica i m'ha deixat poc temps; si no, hi afegiria alguna cosa més.

Sabem que els resultats a la universitat són a llarg termini, senyor conseller, i no pateixi si ha de pactar els pressupostos d'Universitats amb el PP a llarg termini, que jo no sé si li sortiran molt cars, o no –a curt termini ja es veu que no–, però segurament, amb altres formacions, la diferència és que li poden sortir caríssims des del primer moment. O sigui, que de moment s'estalvia, pactant els pressupostos amb nosaltres, diners.

Per acabar, dir que confio molt que la comissió de governança seguirà el calendari que ens va presentar en l'última reunió, on, si bé fins ara no hi ha hagut molta participació, doncs, s'espera que a partir d'ara, en sessions més concretes, diguem-ne, parlarem més amb el Govern també i el partit que li dona suport.

Moles gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Recordin aquests deu minuts, en termes generals; tindrà una miqueta més de temps. Crec que comença el diputat Bonvehí...? Doncs, diputat, té vostè la paraula. Endavant.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, president. Honorable conseller, secretari general, secretària general i resta de personal, a nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ens agradaria reiterar-nos en allò que el conseller Mas-Colell ja l'any passat deia en el debat dels pressupostos, i aquest any també ho ha tornat a reiterar, que aquests –ho reconeixem– no són uns pressupostos que ens agradin, no són uns pressupostos que ens hi sentim a gust, però tenen una gran i decisiva virtut: són els pressupostos que Catalunya ara necessita per a la seva recuperació econòmica i per sortir, de la millor manera possible, de la crisi en què ens trobem.

Dit això, a aquest grup parlamentari també ens sembla que toca felicitar el conseller per l'esforç realitzat a l'hora de confeccionar aquests pressupostos i, en especial, amb aquesta intervenció volem mostrar el nostre

suport als pressupostos del Departament de la Presidència. Però no només això, conseller, també el volem felicitar, perquè és mèrit seu –del Govern també, però especialment seu–, per la correcta gestió pressupostària de l'exercici anterior.

El Departament de la Presidència redueix el pressupost global en més d'un 11 per cent, com s'ha dit, respecte a l'any passat, però si d'aquest pressupost en traguéssim la corporació, la reducció seria del 6,4 per cent. Un esforç important, que entenem que és fruit dels paràmetres generals seguits en la globalitat del pressupost. Però també entenem que és un signe, és un senyal del president, del secretari general de la Presidència, de donar exemple a tot al país i al conjunt del Govern dels principis inspiradors d'aquest pressupost, tal com va fer també aquest mateix departament en l'exercici passat.

El conseller ho ha dit en la seva exposició i ho reitera: la reducció del Departament de la Presidència ha estat del 30,7 per cent respecte al 2010. Això són molts diners; és un estalvi, com bé s'ha dit, i m'agrada remarcar-ho, de 200,13 milions d'euros.

M'agradaria destacar, entre les rebaixes, les reduccions que hi ha..., per exemple, en «Exposicions, certàmens i activitats de promoció», es redueix en un 52,6 per cent; això suposa una reducció de més que el percentatge de l'any passat. I això vol dir, doncs, en aquesta partida concreta, que el 2010 el pressupost va ser d'1,8 milions d'euros, i en l'actual pressupost només 395.000 euros. Per tant, s'ha reduït més del 77 per cent. Això prova que el Govern –el Govern de Convergència i Unió– ha intentat disminuir en aquelles partides que li semblava que afectaven menys la gent, directament menys la ciutadania.

M'agradaria també destacar la disminució del pressupost en el manteniment d'edificis, fruit de la tasca de reorganització, racionalització de l'Administració catalana, que el nostre grup parlamentari tant ha reclamat.

Quant a la corporació –també s'ha dit i hi ha hagut molts debats amb anterioritat, fins i tot en aquest debat de pressupostos–, des d'aquí ens agradaria agrair l'esforç que ha fet el Govern per continuar creient en els mitjans de comunicació públics d'aquest país, i també donar les gràcies als professionals de la corporació per adequar-se a aquest nou pressupost.

Les línies bàsiques en matèria d'esports, de política exterior i de comunicació també ja les ha esmentat el conseller i, per tant, jo ara donaria la paraula a la diputada Montserrat Ribera.

El president

Moltes gràcies, diputat Bonvehí. Diputada, endavant.

Montserrat Ribera i Puig

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, secretari de la Presidència, secretària general d'Economia i Coneixement i persones que els acompanyen, bé, a mi m'agradaria només ressaltar, d'aquests pressupostos que estem presentant o que s'han presen-

tat, que és que són la segona fase d'aquest Pla d'ajust 2011-2012; per tant, tenir-ho molt en compte. En el 2011, la reducció principal va ser de despesa, al voltant d'un 10 per cent; en canvi, en aquest 2012, la reducció de despesa és només d'un 0,7 per cent i, en canvi, hi ha un augment dels ingressos via fiscalitat i noves taxes.

Entrant en els pressupostos del Departament d'Economia i Coneixement, algunes dades que considerem rellevants. El pressupost de tot el Departament d'Economia i Coneixement baixa un 9 per cent en el que és de despesa financera, no finalista i no financera, però un 2,2 per cent en la no financera; però, en canvi, quan fem l'agrupació de tots els ens, creix un 25,4 per cent, a conseqüència del creixement de la despesa financera precisament.

De les tres secretaries del departament, veiem que la d'Economia i Finances és la que més baixa, amb una reducció al voltant d'un 52 per cent, i que la d'Universitats i Recerca pràcticament es manté, amb una baixa només d'1,9 per cent. Veiem que la reducció del pressupost d'Universitats i Recerca coincideix amb la mitjana dels departaments en els dos anys –el que hem dit abans, 2011, 2012–, per tant, queda molt entre la mitjana del que ha anat reduint la majoria de departaments.

El 86,4 per cent del pressupost del departament correspon a la Secretaria d'Universitats i Recerca, del qual el 71 per cent es destina a educació universitària, i el 14 per cent a la recerca i desenvolupament d'innovació –em sembla que aquest és un punt important. Les despeses de funcionament veiem que es redueixen en un 4 per cent, i veiem una continuïtat en les línies estratègiques del pressupost respecte al que ja va ser el 2011. I serà sobre tres d'aquestes línies estratègiques que farem alguns comentaris.

En primer lloc, el suport a la recuperació econòmica i l'impuls a l'economia productiva. Amb aquesta nova orientació que s'ha donat a l'ICF des de l'any 2011, s'introdueixen alguns elements nous, com facilitar el crèdit a les empreses, molt especialment a les pimes i als autònoms. I aquest és un dels aspectes que trobem més rellevants. I sabem que en aquests moments, i també pel que ha dit el conseller, doncs, està en plena operativa des de l'estiu passat, i pensem que és un dels elements més importants per a la recuperació econòmica.

Els avals de circulat, el finançament directe de l'ICF, els acords de línies de finançament amb entitats financeres, la capitalització de les empreses i les noves línies de capital risc –*start-ups*, *business angels*–, o els préstecs participatius, pensem que són elements clau per assolir solvència financera, necessària empresarialment, i per potenciar la competitivitat i la innovació i la internacionalització de les nostres empreses. I tot això amb un límit de 2.350 o gairebé 2.350 milions d'euros. El finançament empresarial és un dels elements indispensables per sortir de la crisi.

La segona línia estratègica de què volem parlar és sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació. Estem d'acord amb les línies del pressupost pel que fa

a aquest apartat, i hi ha diversos aspectes que volem destacar. S'han prioritzat les polítiques relatives al personal de recerca, especialment ICREA en aquest cas, un programa que ha funcionat molt bé i que afavoreix el personal de recerca i sobretot –sobretot– la captació de talent.

La consolidació o la viabilitat, com ha dit el conseller, de les tres grans infraestructures científiques: el sincrotró Alba, el Centre de Supercomputació i la Plataforma d'Ultra Seqüenciació; la consolidació i reforçament dels centres de recerca d'excel·lència, amb més autonomia, una gestió més eficaç, però també amb ajustos en el funcionament i contractes programa, i un ajust important en els programes de foment de la recerca, divulgació i comunicació, per poder mantenir la resta d'actuacions prioritàries.

En conclusió, doncs, pensem que s'han respectat els compromisos amb els grans projectes, s'ha apostat clarament per la retenció de talent i la potenciació del personal de recerca i s'han prioritzat els centres de recerca d'excel·lència. De fet, pensem que aquest és l'únic camí per tal d'arribar a assolir l'excel·lència.

I, per últim, seran en el nou model de governança i revisió del sistema de les universitats, és a dir, per la continuïtat de posar les bases d'un nou model universitari català; eficiència, excel·lència, internacionalització i enfortiment de les relacions universitat/empresa han estat alguns dels eixos prioritaris.

L'aposta per posar les nostres universitats a un nivell internacionalment destacat és un repte a què no podem renunciar i hi continuarem treballant. Primer, l'estímul per l'excel·lència i l'eficiència mitjançant el finançament condicionat al compliment d'objectius. Ja és hora, i pensem que és molt important, que les administracions vagin incorporant aquest tipus d'aspectes en la seva gestió.

En segon lloc, l'impuls als serveis comuns en totes les universitats catalanes, que ajudarà segurament i molt especialment a reduir costos significativament, i aquests serveis universitaris consorciats poden produir molta més eficiència i un estalvi molt important.

Tercer, l'adequació de l'estructura acadèmica de les universitats. No anar cap a un model de professorat tan funcional, sinó cap a altres amb més captació de talent permanent i amb més flexibilitat.

Desenvolupar el pla Serra Húnter, que ja s'ha dit, i redefinir-lo per aconseguir més personal docent i investigació d'excel·lència, intentant que sigui una nova via d'entrada cap a les universitats.

Per altra banda, hi ha un aspecte molt important, que és potenciar les relacions universitat/empresa, amb aquests doctorats universitat/empresa i que la universitat sigui un aliat estratègic de la innovació i el nostre teixit industrial i la inserció laboral ho valorem molt favorablement.

I, per últim, també dir que, per primera vegada a Catalunya, hi ha la creació del Fons català de beques universitàries, que, tot i que algú ha dit aquí s'apujaven

les matrícules i que nosaltres no ho teníem en compte, farà que 1.500 estudiants catalans més, a part dels que ja hi havien, que fins ara no podien tenir beques matrícules, puguin gaudir-ne. Això pensem que promou la cohesió social i potser..., algú ens taxava de Govern de dretes, de no-sé-què, doncs, potser hem hagut de vindre nosaltres per aplicar i implicar aquesta cohesió social, que, segons alguns mitjans de comunicació, ja feia temps que deien que es podia haver fet i no s'ha via fet.

Per últim, estem convençuts que ningú com el nostre conseller –i hi tenim la confiança– podrà fer més per la innovació, perquè creiem, doncs, que, en aquest sentit –i perdoneu-me l'expressió– és solvència contrastada.

En conclusió, en aquest apartat és crea un criteri d'equitat entre els estudiants amb la creació dels fons de beques, s'aposta per un canvi de model que situï les nostres universitats entres les primeres del món, buscant l'excellència amb l'ajuda del programa Serra Hünter i amb la connexió universitat/empresa com a base per difondre la innovació. Des del nostre grup, aquests són aspectes molt importants amb què estem molt d'acord. I Stiglitz, senyor Boada, també va dir, prèviament a tot això, que probablement s'haurien de reduir un 25 per cent els sous per poder anar endavant. Això no sé si ho ha obviat o simplement no ho sabia.

Per tot el que hem exposat fins ara, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat en aquesta secció.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del conseller, que vol fer algunes precisions a les dues darreres intervencions. Recordin que això obre torn i que podran vostès, després, també, si ho desitgen, contestar al conseller Mas-Colell. I amb aquest bloc d'intervencions donaríem per acabada aquesta part de la comissió, abans de passar a les votacions.

Conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies als grups que han intervingut per les seves paraules, i gràcies al Grup de CiU pel seu suport als dos departaments; també al Grup del PP, encara que he percebut una diferència entre els dos departaments.

Què vol que li digui?, preferiria que no hi fos. Intentaré –intentaré– una petita precisió per veure si fa la diferència, eh?, i és aquesta diferència entre el que diu el paper i el que diu avui la..., la diferència és al capítol VIII. El pressupost que li hem donat avui inclou el capítol VIII financer –és una quantitat petita, però és que la diferència és petita–, mentre que la xifra que té en la presentació d'ahir és despesa no financera i no finalista. Per què és despesa no financera? Perquè aquesta és la que compta per al dèficit. I la diferència és simplement aquesta partida. No sé

si això farà la diferència per a vostè, però jo ho havia d'intentar.

Ah!, i gràcies també per les observacions sobre la universitat. Estic segur que, efectivament, els fòrums de governança i del Consell Interuniversitari de Catalunya continuaran la seva tasca amb esperit de consens i diàleg ampli.

El president

Moltes gràcies, conseller. Algun grup desitja fer ús de la paraula? (Pausa.) D'acord.

Doncs, passem ara, si els sembla, a les votacions.

Si els sembla, primer farem la votació de l'esmena a la totalitat de la Presidència. Això agrupa les esmenes número 6, d'Iniciativa; número 7, del Subgrup Parlamentari de Ciutadans; número 8, que és la de Solidaritat Catalana –no ha estat defensada, entenc que pot decaure si a vostès els sembla correcte–; número 9, del Grup Parlamentari Socialista, i número 10, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Després passariem a les esmenes d'Economia i Coneixement.

Votem ara les de la Presidència.

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Set.

Vots en contra?

Vuit.

Abstencions?

Dues.

Naturalment, les quatre esmenes a la totalitat queden, després de la votació, rebutjades.

Ara passem a les esmenes d'Economia i Coneixement: la 16, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds; la 18, quedaria decaiguda perquè no ha estat defensada; la 17, seria del Subgrup de Ciutadans; la 19, del Grup Parlamentari Socialista, i la 20, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor d'aquestes esmenes a la totalitat?

Set.

Vots en contra?

Deu.

Queden rebutjades les esmenes a la totalitat presentades per aquests grups parlamentaris.

Ara no es pot moure la comissió. Acomiadarem els nostres convidats i seguirem treballant en dues coses –molt breument, però ho hem de fer, per evitar-los a vostès una nova comissió–, que són: la constitució de la ponència de la llei d'acompanyament. Ens caldria convocar a tothom i ho podem resoldre ara fàcilment. I després, acabada la comissió, tocaríem només un punt de calendari, que és com hem de discutir, justament, aquestes dues sessions que ens queden.

Acomiadem els nostres convidats i acabem en un instant.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i quatre minuts i es reprèn a tres quarts de vuit i sis minuts.

El president

Reprenem els treballs de la comissió.

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres
i de creació de l'impost sobre les estades
en establiments turístics (nomenament
de la ponència) (tram. 200-00019/09)

I ho fem amb l'exclusiu propòsit de nomenar ponència per a la llei d'acompanyament. D'acord? (*Pausa.*)

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió?

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, president. El diputat Ramon Espadaler.

El president

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari Socialista?

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

El diputat Ernest Maragall.

El president

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds?

Joan Boada Masoliver

El senyor Josep Vendrell.

El president

Pel Grup Parlamentari Popular?

Pedro Chumillas Zurilla

Sí, el senyor Coto.

El president

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya?

Pere Aragonès i Garcia

Sí, jo mateix, Pere Aragonès.

El president

Gràcies, diputat. I pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans?

Jordi Cañas Pérez

Yo mismo, presidente, Jordi Cañas.

El president

Gràcies, diputat. Queda constituïda, doncs, la ponència, i ho és amb els diputats Espadaler, Maragall, Vendrell, Coto, Aragonès i Cañas. D'acord? (*Pausa.*)

Ara la sessió de la comissió està enllestida, però ens hem de quedar la Mesa i els portaveus. Serà un altre instant, però també ens estalviarem feina.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i set minuts.